

ГЕОРГИ СТОЕВ

ПОРЕДИЦА • СВИДЕТЕЛИ НА ВРЕМЕТО •

ВИС-2

под редакцията на
ВЛАДО ДАВЕРОВ

Георги Стоев

ВИС-2

На Жаки,
от тати по случай
рождения й ден!
12.12.2006 г.

Георги Стоев

ГЛАВА 1

Митака се завърна от Унгария с влак. Преди това известно време пребивава в Германия, където с Поли изпълниха пет поръчкови убийства. Това за сетен път го убеди, че така бизнес не се прави. Слезе на гарата гладен като уличен пес и веднага хукна да си търси работа.

Намериха му я офицерите от УБО.

– В България от известно време се вихри Илия Зъбчето – осведоми го първият, с когото влезе във връзка.

– Тази шушумига съм я въргалиял по тепиха, когато съм си поисквал – отвърна Митака.

– Да, но той се занимава с контрабанда на цигари.

– И какво трябва да направя?

– Трябва да му ограбиш склада. Ние ще ти кажем къде се намира.

– Защо искате да го ограбя, след като вие сте му дали този бизнес? – попита Митака.

– Искаш ли да работиш, или не искаш? – ядосаха се офицерите. – Вземи този пистолет и събери приятелите си.

– Нямам никакви приятели. Дайте ми автомат!

Следващата вечер Митака вече беше пред склада за цигари. Наблюдаваше внимателно цялата процедура по товаренето на цигарите, а сетне успя да проследи и маршрута на камиона. Двайсет и четири часа покъсно реши да действа. Все пак гладът бе по-силен от страхът. Изстреля един откос към камиона и накара цялата охрана да легне по очи. Те бяха с пушки-помпи. Митака ги изрита встрани, след което се качи на шофьорското място и потегли към мястото, което му бяха посочили офицерите от УБО.

– Какъв е моят процент? – попита той.

– Няма процент – отвърнаха му. – Наели сме те да свършиш работа. Така оставаш жив.

През следващите дни Митака изпадна в пълно отчаяние. Нямахше никаква представа, че ченгетата го наблюдават внимателно. Те знаеха за неговия твърд и непреклонен характер и искаха да видят дали са го пречупили. В крайна сметка той се прибра при баща си на село. Направи го повече по инстинкт, отколкото целенасочено. Всички се прибират в бащините си къщи и се крият под полата на майка си, независимо от годините си. Митака обаче не подозираше, че ченгетата знаят къде се

намира. А те пристигнаха в най-неподходящия момент – когато цепеше дърва на двора.

- Тръгваш с нас! – нареди му очевидно главното ченге.
- Само да се преоблека – опита се да влезе в къщата Митака.
- Нищо не ти трябва – натовариха го в колата ченгетата.

Закараха го директно в София, във виенската сладкарница на Японския хотел. Там той с изненада видя, че срещу него седи Илия Зъбчето.

- Ето кой ограби склада ти – представи го главното ченге.
- Много мило! – усмихна се Илия.
- Ще работите заедно. Каквото било, било – оттеглиха се ченгетата и оставиха Митака сам с човека, когото бе измародерствал.

Илия не обичаше силовите играчи. Помнеше Митака от „Олимпийски надежди“. Там всички си имаха проблеми с него. Обичайната фраза когато го видеха, беше: „Иде Мите, ще ни ебе дните!“ Но нямаше къде да мърда.

Още на другия ден му даде офис в хотел „Орбита“ и назначи към неговата служба Стоил и Любо. По-късно се присъедини и Сашо Сандокана.

- Стоил ще ти бъде секретарка – каза му Илия.
- Може ли някоя по-засукана мома? – запитва Митака.
- Момите правят бели – отрязва го Зъбчето. – А Стоилчо ще ти вдига телефона и няма да те изкушава в леглото.

Стоил и Любо си имаха стабилни професии – бяха бивши музиканти в милиционерския духов оркестър. Сашо Сандокана преди години караше „Тир“ с контрабандни стоки под закрилата на УБО. Иначе службата им се водеше РК агенция.

– Аз съм ви началник – опита се да ги озапти още на втория ден Митака. Той беше първичен, изключително смел, но нищо не разбираше от бизнес. Нямаше представа къде се намира.

– Какъв началник си ни ти, бе? – контрира го Стоил. – Ние сме най-големите горивари в държавата.

– Това пък какво е?

– Няма бензиностанция, която да не зарежда от нас. След седмица Митака се обзаведе с още един служител. Представиха му го като Пацо Фалконети.

- Ти пък какъв си? – озъби му се ядосан Митака.
- Аз съм ти охрана – заяви онзи.
- И какво си правил досега?
- Вдигах тежести.

– Добре, вдигачо на тежести. Престани да ходиш подире ми като пале и се заври в някоя зала.

– Ти не си шефа! – дръпна се Пацо.

– Сериозно?

– Стоил е босът.

Митака побесня. Нахлу в секретарската стая и започна да млати Стоил където свари.

– Ти ли си ми шефът бе, кретен такъв? – разкрещя се той. – Нали си ми секретарка?

– Не ме пипай – опъна се Стоил, макар че не умееше да се бие. Нямаше силата на Митака. Освен това беше много страхлив. Но точно в този ден се държа мъжки.

Колкото пъти го сваляха, толкова пъти ставаше. И Митака го хареса. Той обичаше безразсъдните. Така започна тяхното приятелство. Митака вдигна ръце от „чиновниците“ в неговото ведомство и започна откровено да се забавлява. Междувременно му подариха един мерцедес 8 класа, с който по цял ден шеташе из града. Наблюдаваше отстрани как се развива бизнеса на Черешара, на омразния му още от Унгария Карамански и на Илия Зъбчето. Нямаше никаква реална работа.

Появата на Васко Бореца в офиса наистина го изненада.

– Заставаш ли зад мен? – попита го той.

– За какво ти трябва?

– Нужен си ми в битката срещу боксьорите и каратистите.

– Що пък да не се позабавляваме? – съгласи се Митака. И така категорично за първи път взе страната на борците.

* * *

Дебелият Андро не харесваше развоя на събитията. Дразнеше се до такава степен, че дори си позволи една вечер да нахлуе в дома на Гоцев.

– Исках от теб да създадеш механизъм, който да държи в стрес хората. Този път можеше да не интригантстваш и да не вкарваш момчета във война!

– Спокойно, Анди! – ухили му се Гоцев. Той обичаше да дразни Дебелия с обичайното, овладяно в Щатите фамилиарничене.

– Не ме наричай Анди!

– ОК, Андрияхо!

– Получи контрабандните канали, за които се договорихме. Сега трябва да си изпълниш задълженията.

– Получих ги заедно със стария Фатик в наследство.

– Това е положението – затръшна вратата зад гърба си Дебелия Андро и напусна апартамента.

Старият Фатик наистина все още бе фактор в контрабандните канали, но не искаше да работи, с когото и да е. Особено с Крушата. Смяташе го за изключително тъп и не бъркаше. Щеше да се убеди в правотата си няколко дена по-късно.

Гоцев мразеше стария Фатик открай време. Когато турчинът търгуваше с цигари, наркотици и оръжие, той изобщо не пееше в хора. Затова нареди на Крушата да го отвлече.

– Бъркаш момче – обърна се към Крушата старият Фатик. – Зад мен стоят изключително силни хора.

– Нищо не стои – озъби му се Крушата. Натири го в един изоставен силос и го принуди цяла седмица да яде свинско.

– Чувал ли с нещо за „Сивите вълци“? – намери време да му подхвърли Фатик, малко преди да го освободят.

– Най-обикновени диви кучета – изцепи се Крушата. Но когато Гоцев го попита какво става, въпреки тъпия си мозък, призна: – Турчина има вземане даване с някакви вълци.

Гоцев веднага се досети за какво става дума. Той беше отдавна в разузнаването. Съобщи лошата вест на Дебелия Андро същия ден. И естествено натопа Крушата.

– Отърви се от него! – нареди му Андро.

– Нямам проблем. Дай ми само време да намеря друг – обеща му Гоцев.

Съдбата на Крушата беше решена.

ГЛАВА 2

В петък, тринайсети, Влаха се завърна в България. Беше спестил доста парици покрай търговиите с бат Гена, но не се изживяваше като богат. Едно от положителните му качества безспорно можеше да се нарече реализъм. Стъпваше твърдо на земята и избягваше да хвърчи из облаците.

На Гоцев вече му трябваше нов човек. Той извика един от „чичковците“ – Венко и след напълно безсмислен увод за здравето на семейството, директно пристъпи към същината на въпроса:

– Намери ми плъх с всичките му екстри! Трябва да е готов без да се замисли да изпълнява каквото му наредят.

На Венко вече му бе дошло до гуша и отдавна възнамеряваше да се пенсионира.

– Нямам плъх, имам мишка – отвърна той. – Не е глупав, но е страхлив като заек.

– Доведи ми го!

Срещата се състоя в ловния парк. Гоцев тутакси хареса новото момче. Опитът му подсказа, че в него има много хляб, въпреки очевидната му боязливост и хитрост.

– Трябваш ми за една работа – обърна се към него Гоцев, без да уточнява подробности. – Знаем че си мишка, макар че те представиха като плъх.

– Ще има ли пари?

– Повече, отколкото може да събере мишката ти торбичка.

– Всеки може да бъде мишка в дадена ситуация, другарю началник – произнесе историческата си фраза Влаха.

По-късно щяха да му я напомнят постоянно.

* * *

Гоцев имаше навик да пробва хората си. Очакваше един турчин с куфар пари и възложи на Влаха да го окраде. Просто трябваше да провери възможностите на мишката.

– Много си ми необходим – обади се Влаха на големия Кашон, с когото бяха съученици в интерната.

– Знаеш, че не обичам евтини номера – отвърна му онзи.

– Помогни ми! Нямам друг изход!

– Добре, но ще извикаме и Димчо Руснака. Турчинът се появи в София на уговореното място в уговорения час. Наистина носеше в ръката си куфар и се движеше по улицата абсолютно сигурен в своята безопасност: Знаеше за високата си протекция и не се притесняваше от нищо. В това му беше грешката.

Макар, че беше прословут страхливец, Влаха се нахвърли върху него. Кашона гледаше отстрани, но Димата заби на турчина мощното си дясно кроше и го свали на земята. За Влаха не остана нищо друго освен да грабне куфара. После тримата избягаха.

– Да го взривим! – предложи Влаха. – Не можем да го отключим.

– Не се ебавай с големия началник – успокои го Кашона.

Занесоха куфарчето на Гоцев цяло и невредимо. Там Влаха отново не се сдържа.

– Носим ти бала с пари, началник! – ухили му се подмазвачески Влаха.

– А ти откъде знаеш, че вътре има пари? – отблъсна го студено Гоцев.

С нищо не показва одобрението си, обаче наистина бе доволен от свършената работа. Може би в този ден реши, че на този плъшок се полага по-голяма доза доверие.

Димчо Руския загуби всичките си пари от ортаклъка с Карамански. Това му висеше като обица на ухото, но не смееше да си ги поиска. Опитваше се да избие загубите от внос на крадени коли. Пречеше му един орландовски уличник бай Начко, който наричаше себе си Баш Найдено. Изглеждаше изключително екзотично – нисък, набит и дебел, с много мощен юмрук и почти непобедим в уличен бой. Той също внасяше крадени коли и то дост-а успешно. Димчо го избедна в митичното кафене „Хавана“ на бул. Витоша.

– Ела да се бием! – измъкна го той от масата.

– Ти луд ли си бе? – подсмивва се Баш Найдено.

– Луд съм – извади го на пътеката Димчо.

Баш Найдено по онова време владееше положението и в заведението всички очакваха Димчо Руския да отнесе голям пердах. Случи се точно обратното. Руския успя да вкара няколко от тежките удари и Баш Найдено претърпя първото публично поражение. Още на другия ден Руския замъкна Влаха и Кашона при Васко.

– Кажете момчета? – посрещна ги приветливо той.

– Снощи в „Хавана“ пребих Баш Найдено. – похвали се Димчо. – не мислиш ли, че е крайно време да работиш с нас?

– Опердашил си бат Начко? – изненада се борецът.

– Направо го размазах.

Гоцев обаче не вярваше нито на една, нито на две проверки. Ползваше пълноценно опита си от разузнаването. Седмица по-късно Влаха, Кашона и Димчо се озоваха в ареста на полицията заради кражбата на куфара от турчина. Така и не разбраха, кой е подал доноса, но нямаше никакво съмнение, че зад цялата далавера стои Гоцев. Три дена ги смляха от бой. Кашона и Димчо разказаха небивалици. Влаха обаче си мълчеше. Не беше видял нищо и не беше чул нищо. Накрая ги пуснаха. Изключително доволен от поведението им, Гоцев привика Влаха.

– Никога не дръж дървен инкяр – скара му се той.

– Какво да не правя? – зина Влаха.

– Винаги разказвай някаква история? Никой няма да повярва на партизанското ти поведение.

– Разбрах.

– И махни този прякор Влах! Как ти викат вкъщи?

– Маджо.

– От днес си Маджо! Същото важи и за твоите приятели. Не могат да се наричат Димчо и Кашона. Не им отива.

– Кашона в родния му град го знаят като Маргина – ухили си новоизлюпеният Маджо.

– Тогава другият ще бъде Димата Руснака, както отива на едни руснак – отсече генералът.

Седмица по-късно Маджо изненадващо получи ведомствен апартамент на двеста метра от дома на Гоцев. Всъщност той и неговите приятели отдавна се водеха на служба в Министерството на вътрешните работи, така че имаха формално право на жилище. Практиката обаче беше младшите офицери да живеят на квартира.

– Какво се иска от мен? – отиде веднага той при Гоцев.

– Всяка сутрин ще ми купуваш вестник „Спорт“ – ухили се генералът. – Обичам да го чета топъл.

ГЛАВА 3

Карамански беше гледал внимателно филма „Кръстникът“. Същата вечер, когато взрив откъсна ръцете на Андрейчо, бомба разруши половината от ресторанта на Васко в квартал Борово. Очевидно искаше да спечели войната за няколко часа.

Аз изпаднах в луда депресия и се оттеглих встрани. Не можех да си простя осакатяването на Андрей. Нашият общ приятел Венци толкова се вбеси, че сам си предложи услугите. Той отдавна не спортуваше. Беше качил килограми и изглеждаше доста застрашително. От него разбрах как са се развили част от събитията.

– Всеки от вас може да ме напусне когато си поиска, момчета! – събрал ги в ресторанта Васко. – Тази война не е ваша, а моя. Карамански мрази мен.

После заминал директно в болницата при Андрейката, за да му плати лечението и му купил билет за Австралия. Такъв беше Васил.

Естествено никой не го напусна. Напротив обединиха се около него.

Карамански не мирясваше. Организира огромен побой в едно от най-популярните заведения на борците в мирно време. Този път почти успя. Доста от момчетата се поуплашиха. За известен период от време Васко остана сам и объркан. Чудеше се накъде да поема. Не можеше да разчита на брат си, нито на по-голямата част от вече влезлите в бранша боксьори и каратисти. Оставаха единствено борците. Митака застана безрезервно зад гърба му, но той не стигаше. И тогава Васко се сети за Джема от Пазарджик.

Той беше шофьор на Илия Зъбчето, когато ненавиждаше люто още от тегиха. Возеше го и го охраняваше естествено за пари. Не можеше да понася интелектуалните му напъни и опитите му да се представя за такъв, какъвто никога не е бил и никога не можеше да стане. Беше му дошъл до гуша. Получи повиквателната на един паркинг в центъра на София. Захвърли ключовете на седалката, срита задния десен мигач на мерцедеса, изплю се върху тавана и си тръгна с ръце в джобовете.

След два дни доведе цялата си бригада от Пазарджик, за да застане зад Васил.

Митака наблюдаваше събитията отстрани в измислената си PR агенция и умираше от скука. Беше му ясно, че Васко се е покрил

напълно, както и всичките му борци. Карамански отново завладяваше улицата. Смъркаше кокаин и се забавляваше да тормози наред.

Междувременно боксьорите, които се заклеха във вярност на Васко, също се покриха. Цецо Враждебеца в типично свой стил на секундата мина в другия лагер. Появи се нов герой – Герман Руснака и започна да разлива легендата за себе си като порой. Най-много се хвалеше, че като каратист е получил 5-ти дан в китайската асоциация, а не в някаква измислена федерация и че няма борец, на когото да не може да скърши врата. Карамански тутакси го направи бригадир. Даде му големи пълномощия, но го контролиреше дистанционно. Самият той не искаше да се бие с никого, макар че търсеше постоянно конфронтация и неговите хора преследваха борците из цяла София. Чашата на омразата се пълнеше всеки ден. Докато в един миг преля и Митака не издържа. Качи се в своя мерцедес 8 класа, откри Герман Руснака в едно кафене до хотел „Плиска“ и започна да го бие без никакво предупреждение. Докара го до кайма. После отново се качи в колата и преспокойно се прибра в измислената си PR агенция.

Митака дори не подозираше какво е направил. От скука той отново обърна везните в полза на борците.

* * *

Карамански вече се беше наркоманизирил до краен предел, обаче в никакъв случай не губеше представа за реалността. Знаеше прекрасно, че без Митака и Джема, Васил Илиев е напълно безпомощен. Затова реши да унищожи първо тях. Покрай него се въртеше едно вярно и бясно куче – Данчо Русия. И той го прати за стръв.

Данчо нахлу първо в офиса на Митака.

– Къде ви е шефа? – развика се той на Стоил и Сандо Сандокана. – Кажете му, че го чакам в „Дружба“, за да му тегля един кур.

След това мина покрай хотел „Хемус“. Там се събираха бригадирчетата на Джема.

Стадото им беше достатъчно голямо, за да уплашат когото и да било, но не и Данчо Русия. Той беше див двайсетгодишен петел, който не знаеше къде се намира.

– Кажете на Джема, че го чакам в „Дружба“ – повтори им същата реплика Данчо. – Знае къде живея. Да си сложи хубаво бельо, защото ще го чукам.

Митака полудя. Ако зависеше от него, щеше да убие Данчо Русия още същия ден. Джема обаче, веднага заподозря клопка. И беше прав.

– Спокойно – обърна се той към Митака. – Тази работа не е като онази. Трябва да ги изработим, защото иначе ще ни изработят те.

Джема разположи своите хора около дома на Данчо Русия, а около тях дегизиран като работник и с пистолет „Макаров“ на пояса, зае позиция Митака. Взеха всички възможни мерки, за да открият къде е капана. И въпреки това паднаха в него. Данчо Русия уби три от момчетата на Джема, които бяха разположени около блока.

Митака чу изстрелите зад една от колоните на съседния супермаркет. Затича се веднага към блока на Данчо, но очевидно беше закъснял. Все пак успя да пресрещне трима от хората на Русия. Застреля двама от тях в движение. Третият беше огромен мъжага, известен като Цецо Животното. За него му остана един единствен куршум. Гръмна го в гърдите, но нямаше с какво да го довърши. А времето за резервния пълнител беше изтекло. Воят на полицейските сирени вече се чуваше. Ритна му пистолета и се скри в тъмното.

По-късно се оказа, че това е една от най-големите му грешки. Минути след това се появи линейка, натовариха Животното, включиха го на системи и катилът оцеля.

ГЛАВА 4

Поли се моташе след завръщането си от Унгария с един чифт панталони и един чифт обувки. Следеше войната от страни. Нямаше нищо против лично да застреля Карамански, още повече – той меко казано го ненавиждаше. Без оферта обаче никога нямаше да го направи. Поли не посягаше дори към будилника, ако за това не му предложеха бала с пари.

Пак по това време в страната се завърна Чупи глава. Първо отиде при Карамански, който още в Унгария го прекръсти на Бен Търпин. Гребецът се забавляваше, както с живота така и с опасния си занаят. Помогаше му кокаинът. Освен всичко друго, Бен Търпин беше син на известна съдийка и можеше да бъде полезен в опасни моменти.

Женята Дългия също остана извън войната. Крадеше си касетофончета и чанти, колкото да преживява. Мандахерцаше се с оранжевата си жигула по софийските улици като класическа провинциална госпожица.

Някъде по това време Поли реши да привлече тези двамата и тъй като разбираше от човешка психология, успя да ги убеди веднага.

– Може ли огромен човек като теб да се занимава със синджирчета? – обърна се той към Женята. – Ти трябва да плашиш хората, а пък ние ще прибираме дивидентите.

– Както кажеш – съгласи се Дългия. Поли вече му беше взел страха, когато го спаси от една дузина озверели борци.

С Бен Търпин всичко стана много по-лесно.

– Идваш с мен, плъшок! – нареди му Поли. Двамата бяха еднакво ниски и дребни, но Поли без съмнение излъчваше огромна заплаха.

За обект на първата им акция избраха току-що открит колбасарски цех. Собственикът наподобяваше нефтова печка – тлъст, дебел и мазен. Уточниха стратегията предварително. Женята Дългия настояваше да направят охранителна фирма по подобие на ВИС, но Поли смяташе това за излишен труд. Решиха да искат директно пари.

– Двайсет хиляди марки и оставаш жив – затисна колбасаря Женята Дългия.

– Не ми пука от вас – опъна се колбасарят. – Аз работя с куките.

– Ще ти дам аз едни куки – тръгна да му вади окото Женята.

– А какво ще им кажа като дойдат? – изквича онзи. През цялото време Поли не обели нито дума, а Бен Търпин се правеше на добрия

разбойник.

– Спокойно бе, мой човек! – успокояваше уплашеното кюмбе той. – Ние ще уредим въпроса.

– Ами добре тогава – примири се дебелакът. Разбира се, тримата нямаха никакво намерение нито да помагат, нито ги интересуваха как ще се оправи уплашеният колбасар. Той беше последната им грижа. Взеха парите и преспокойно тръгнаха да ги харчат.

За втората акция избраха един изключително благовъзпитан и добре облечен собственик на недвижими имоти. Прибраха го от улицата посред бял ден. Завързаха му очите и вечерта го закараха до гъоловете около Долни Богров.

– Двайсет хиляди марки – оферира без да се бави Поли.

– Няма откъде да ги взема в този момент, господине – отвърна учтиво собственикът на агенцията.

– Сваляй гащите – обърна се Поли към Женята Дългия. – Да ти духа докато се сети къде държи ключа от касата.

– Никога не съм правил такова нещо! – опъна се Женята.

– И аз никога не съм опитвал, господине! Не знам дали ще се справи! – разпери ръце човекът. Междувременно му бяха свалили превръзката на очите, а зениците му се свиваха от страх като на заек.

– Може и да ти хареса – успокои го Поли.

– Може – кимна примрял от ужас онзи. – Но ще ви помоля само да ми сложите превръзката на очите.

Горкият вярваше, че ако извърти един минет ще се отърве и няма да плати двайсет хиляди. Обаче не позна.

– Как беше? – попита го Поли, когато свърши.

– Добре – отвърна учтиво собственикът на агенцията.

– Сега може ли да си ходим?

– Къде ще ходиш бе, тиквеник? Забрави ли че имаш да ни даваш двайсет хиляди марки? – натисна му главата във водата Поли и го държа така, докато онзи остана без дъх.

– Ще ви дам всичко което имам – успя да промълви той, когато най-сетне глътна малко въздух. – Ще си продам агенцията, ако се наложи.

Поли беше продукт на богат фабрикантски в миналото род. Интелигентен дребосък от сой. Въпреки това нямаше къде да живее, защото роднините му го бяха напъдили. Не харесваха нито приятелите му, нито начина, по който изкарваше парите си. Мечтаеше да си купи апартамент и затова даваше на двамата си ортаци Женята Дългия и Бен Търпин

толкова пари, колкото да не умрат от глад. Всичко друго задържах за себе си. Те на свой ред изразяваха крайно недоволство, макар че и през ум не им минаваше да го напуснат. Ужасяваха се от неговата жестокост, съчетана с изключителна интелигентност.

– Намерете ми Джуджето! – нареди на своите PR агенти Стоил и Сандо една вечер Митака.

– Живее на някакъв таван – отвърнаха в един глас и двамата.

– Закарайте ме до там!

Поли се оказа вкъщи. Посрещна Митака студено и с подчертано пренебрежение.

– В Унгария те носих на гръб, а тук те виждам за първи път – едва не му тръшна вратата под носа Поли. – Стана баровец и ме забрави!

– Не знаех, че си се върнал – опита се да излъже Митака.

– Не ми говори глупости.

– Добре де, знаех. Какво искаш сега да ти целувам гъза ли?

– За какво си дошъл?

– Трябваш ми по една работа.

– А на мен ми трябва апартамент. Не ми отива да вися по таваните.

– В кой квартал го искаш?

– В най-хубавия.

– Имаш го.

– Казвай – покани госта си най-сетне да седне на единственото удобно място в стаята Поли.

Митака се изтегна на изтърбушения фотьойл, сложи крак върху крак и дълго мълча. Накрая реши да говори директно.

– Поръчвам ти Животното и Германа. Днес вече е късно. Трябваша ми за вчера.

Поли знаеше отлично за какво става дума. Животното щеше да се отмъсти, защото разпозна Митака при престрелката в „Дружба“. Около Германа се въртяха слухове, че е повикал приятели „афганци“ от военната си служба в Афганистан. Не го плашеше нито единият, нито другият. Подреди си ги по важност и задейства вродения си инстинкт на убиец моментално.

За Животното избра вторник. Този ден му се струваше най-безличен и удобен. Облече лекарска престилка, после дълго избира очилца, които да му придадат вид на смотан, отдаден на професията си доктор. Женята Дългия трябваше да му служи за отвличане на вниманието.

– Искам от теб да се направиш на пиан и да събереш целия дежурен персонал около себе си – нареди му той. След което изненадващо взе

празна бутилка и му я счупи в главата.

– Какво правиш, бе? – скочи Женята.

– Така ще бъдеш по-достоверен – отвърна му хладнокръвно Поли.

Влязоха в болницата като лекар и пациент, после Женята се развика и влезе в ролята си почти като артист от Народния театър. Дежурният персонал наистина се струпа около него. Поли използва суматохата и се вмъкна в стаята на Животното. Онзи веднага разбра какво го чака.

Двамата не си казаха нито дума. Поли мълчаливо взе възглавницата под главата му и започна бавно да я отупва. Животното гледеше жалостиво като агне пред заколение. Беше включен на осцилограф, който отчиташе пулса. В очите му поникнаха сълзи. Нямахше съмнение, че вижда смъртта си. Поли избобщо не се трогна. Затисна устата му с възглавницата и не я пусна, докато нахъсаната линия на пулса не стана права. Животното се сбогува с белия свят, подритвайки импулсивно с крака и без да окаже никаква съпротива.

С Германа нещата стояха малко по-сложно. Там Поли реши да действа сам. Знаеше, че руснакът не излиза никъде и се е барикадирал в дома си като феодал в замък. Лесно издири най-близкия му приятел. Той се оказа дребен мошеник и елементарен страхливец. Не посмя дори да помисли да отказ. Пък и Поли през цялото време държеше пистолета си опрян в главата му. Келешът позвъни на Германа, а минутата очакване онзи да го разпознае през шпионката се стори на Поли цяла вечност. След това просто застреля и двамата.

ГЛАВА 5

Митака изпълни обещанието си. Поли получи 60 хиляди долара и възможността да си избере апартамент, в която част на София иска. Той не беше материален човек. Вещите изобщо не го интересуваха. Женята така и не успя да го убеди да купят хубава кола. Продължаваха да бръмчат из София с оранжевата жигула и да отнасят присмеха на борците.

– Какво те интересува – успокояваше Поли своя верен роб. – Важно е качеството на човека, а не в каква кола се вози.

– Кара ми се нещо хубаво, бате! – страхливо поглеждаше към него Дългия.

– Някой ден ще ти купя.

Първата работа на Поли обаче беше да посети семейството си. Без съмнение той го обичаше много, въпреки разногласията. Напазарува купичка подаръци, Женята ги натовари в оранжевата жигула, остави го пред дома му и остана да чака дребния. Все пак Поли беше от аристократично семейство, което трудно търпеше такива типове като Дългия. Този път обаче изненадата беше за Поли. Завари стария си приятел Фори Светулката да чука сестра му.

– Няма да ти бръсна брадата, мръсен поп – нахвърли се върху него Поли. – Направо ще ти отрежа главата!

– Успокой се, познаваме се отдавна!

– Вече не се познаваме! – смъкна го по стълбите Поли и го набута както си беше с расото на задната седалка.

– Откъде го намери този попче? – зина Женята.

– Гледай си кормилото – срязва го Поли и нареди колата да потегли към покрайнините на София.

Първите пет-шест километра измисляше всякакви начини да го убие, но после му мина през ума, че това е все пак избор на сестра му. Кръвта надделя над злобата.

– Оставям те жив, но ще ми платиш глоба за обидата – хвана го за брадата той.

– Не мога да ти намеря повече от пет хиляди долара – ококори се уплашено Фори.

– ОК. Утре пред църквата срещу зала Фестивална – изхвърли го от колата Поли.

Женята се зарадва искрено от много дни насам. Вярваше, че тези

пари ще бъдат за него. Поли обаче веднага ги вкара в собствената си схема. Смяташе с тях да обзаведе апартамента си.

– Ще дойдеш да ме вземеш пет часа по-рано – нареди той на Дългия. – Трябва да се заредим около „Фестивална“ навреме, за да видим какво ни е подготвил попът.

Оказа се прав. Край църквата гъмжеше от полиция. Фори Светулката беше задействал политическите си връзки.

– Този път му ебах майката – вбеси се Поли. – Карай към Сърбия.

Отпратиха при стария другар Буда, който беше вече един от тигрите на Аркан.

* * *

Обстановката в България изненадващо се усложни. След тези убийства Митака придоби огромно влияние. Превърна се почти в митичен герой. Престъпници от кол и въже започнаха да се увъртат около офиса му в „Орбита“ и да си предлагат услугите. Ако само за миг пожелаеше да създаде групировка, Митака можеше да помете всички. Но той беше особен човек. Колкото жесток, толкова и сантиментален. Мъчно му беше за единството, с което се славеха на времето борците. Мечтаеше да възстанови братството между тях и да ги обедини отново.

За съжаление Васил нямаше достатъчно качества, нито възможности, за да задържи пороя от престъпност, който се задаваше. Човек с добри намерения и с деликатен подход, той изглежда не беше роден за времето, което сам създаде и до известна степен провокира. Хората около него му бяха предани, но интуитивно усещаха управленческата му недостатъчност. Въпреки това все още оставаха верни на ВИС. И Васил ги извади на улицата. Използва страха на Карамански от Митака и превзе всичките му заведения едно след друго с безпощадна безцеремонност. Само за един месец бизнесът му се утрои.

На Митака не му пукаше. Той не се интересуваше от дреболии. Разчиташе единствено на себе си и вярваше, че може да се справи с всяка ситуация. В никакъв случай не се изживяваше като работник на Васил. Пиеше уиски в измисления си офис, умираше от скука и се чудеше по какъв начин да запълва дните.

Междувременно Любо и Стоил не си губеха времето.

Превърнаха „Орбита“ в луксозен комплекс, отвориха ресторант, механа, казино и дискотека. На практика затвориха цикъла и Митака се премести да живее там. Сандокана го последва веднага. Двамата тъкмо бяха открили кокаина и най-редовно се заграждаха, което означаваше,

че смъркаха до припадък в обкръжението на цяла орда курви. Фалконети също се присъедини към тях. Всъщност Сандо и Фалконети обожаваха Митака. Нощно време го придружаваха по къси гащи, джапанки и автомати първо до дискотеката, а сетне до казиното на комплекса, където пред смаяните погледи на другите посетители Митака най-редовно губеше всичките си пари. Въпреки това си оставаше началник.

Бившите духачи от милиционерския оркестър трябваше да го гонят за подпис под всеки документ.

Те бяха съвсем друг тип хора. Изживяваха се като тежкари, стъпваха важно, говореха бавно. Не сваляха вратовръзките и лъскавите костюми. Поведението на Митака ги дразнеше докрай.

– Този трябва да го отстраним по някакъв начин – постоянно навиваше Любо.

– Трудна работа, но все ще му измислим нещо – съгласяваше се Стоил. – Фалконети и Сандо обаче са ни нужни. Тях ще запазим, а като останат без Митака, аз лично ще им разгоня фамилията.

Стоил също се боеше от Митака не по-малко от другите, затова търсеше подмолен ход, с който да го дискредитира. Той по природа си падаше по подлите номера.

Войната отдавна беше затихнала, макар че отзвукът от нея все още пълнеше страниците на жълтите вестници. Васко се чувстваше победител и имаше право. Организацията му набираше сила всеки изминал ден, а парите се трупаха в геометрична прогресия. На този фон появяването на брат му Георги изглеждаше напълно естествено.

– Здравсти – нахлу в офиса той.

– Сядай – посочи му стола срещу себе си Васил.

– Трябват ми пари, ще се жена.

– Сериозно.

– Няма майтап.

– И срещу кого?

– Срещу бившето гадже на твоя човек Бранко – заяви му безцеремонно Жоро и си наля чаша уиски без да го пие.

По това време Бранко лежеше в затвора. Васил не познаваше гаджето му, нито пък проявяваше любопитство към него. Сега обаче се заинтересува.

– Доведи бъдещата си жена да я видя! – отпрати той брат си.

От една страна се радваше, че най-сетне ще си седне на задника. От друга страна се чудеше как ще го обясни на Бранко. Тъкмо мислеше да пусне връзките си, за да го освободи. Изненадата му стигна своя връх,

когато видя бъдещата съпруга. Изглеждаше прекрасно – мило скромно и добро момиче, макар и топ-манекенка. „Майната му на живота... – ядоса се Васко – Как може такова прекрасно дете да се влюби последователно в двама изроди?“

Преди години неговата сватба мина скромно и бедно, затова реши да направи на брат си наистина пищно тържество. Все пак той обичаше Жоро повече от всички други.

– Искам от теб едно нещо – извика го Васил отново в офиса. – Няма да ми мъкнеш твоите рецидивисти и бивши затворници от Бобов дол, а ще съберем общество, за да се разбере че вече сме направили нещо на този свят. И един път да зарадваме мама.

– Екстра – съгласи се Жоро. – Ти определи датата, аз почвам подготовката.

* * *

За сватбеното тържество избраха ресторанта на Васил. Паркинът отпред се наводни от коли. Присъстваха почти всички известни политици, висши полицаи, пълният състав на организацията и естествено хората на Жоро. Вестникарите бяха накацали като гроздове по околните блокове. Грандоманията надминаваше всичко видно до този момент в България.

Васил седна на централно място, облечен като испански идалго. За първи път го виждаха толкова елегантен и вече с дълга до раменете коса. За да се различава от него Жоро, който винаги бе носил дълга коса, сега се появи с къса. Изглеждаше доста прилично, дори прекрасно за селския си произход. А булката направо беше неотразима.

От двете страни на Васил седнаха Боян Барона от Сливница и синът на стария Фатик – дебелият Фатю. Боян се славеше като изключително интересен чешит. Търгуваше с петрол под протекцията на Васил, нарушаваше югоембаргото без да му пука и всеки ден печелеше около трийсет хиляди марки. Беше изключително щедър към работниците си. Не пропускаше седмица без да ги заведе до някой от фрий-шоповете.

– Имаш ли телевизор? – питаше той всеки един поотделно. – Имаш ли видео? Имаш ли перална машина?

Който нямаше получаваше веднага и освен със заплатата си, се прибираще в къщи с покъщнина за цял живот. Освен това ги поеше с уиски денонощно. Пиеше наравно с тях, дори повече.

Дебелият Фатю също беше интересна фигура. Той измисли номера с колите-двойници. Снабдяваше организацията с крадени автомобили от

западна Европа, които имаха абсолютно редовни документи и живи собственици, както и коли близнаци с абсолютно еднакви номера и документи. Не можеше да ги хване никаква митническа проверка, ако по някаква свръхслучайност двата автомобила не се окажеха един до друг по едно и също време, пред един и същи митничар. Точно на него Васил поръча подаръка за брат си. Самият той не се вълнуваше много от луксозните марки автомобили, но брат му се заплесваше подир всяка польскава ламарина.

– Искам да зарадвам Жоро с мерцедес 600 SEL като на Митака – обърна се той към Фатю.

– Имам в наличност само един с обратно кормило, братко! – разпери ръце турчинът.

– Много добре – зарадва се Васил. – Брат ми никога не е обичал нормалните неща.

И още същия ден му го докараха в задния двор на ресторанта. Там хората на Васко го оформиха набързо като сватбен подарък. Нагиздиха го, накиприха го и го оставиха така до сватбата.

В разгара на тържеството обаче Барона изведнъж се присети, че дебелият Фатю му е продал фалшив „Ролекс“.

Отвън изглеждаше като истински, но под фасадата машинката се оказва фалшива.

– Ти си един мошеник – нахвърли се Боян върху Фатю през главата на Васил.

– Добре де, ще ти върна парите – защити се Фатю. Той беше силно притеснен от влиянието на баща си и макар че всички го знаеха като изпечен измамник, много държеше да го възприемат с респект.

– Мирнете, аз ще покрия разликата – опита се да успокои Васил. – Не забравяйте, че брат ми се жени!

Барона обаче беше вече много пиян и нямаше сила, която да го укроти. А на всичко отгоре знаеше как да уязви турчина.

– Тъп, дребен търгаш – развика се той. – Не си никакъв мъж!

– Кой, аз ли? – скочи като подритнат Фатю. После извади голям колт, опря го в дланта си и я простреля.

В същия момент сватбата се разпадна на части. Васил извика „Спешна помощ“. Ресторантът се напълни с лекари, медицински сестри и униформени ченгета, а развеселените сватбари се изнесоха кой накъдето види. В крайна сметка Васил остана сам. Той не си падаше по панаирджийски истории и предпочиташе да върти бизнеса без да се набива на очи. Но сега за първи път разбра, че с хората около него това бе

НЕВЪЗМОЖНО.

ГЛАВА 6

Колкото и да е странно, убийците също се различават. Смелите обикновено действат с пистолет. Приближават се плътно до жертвата и не застрашават нито един невинен. Автоматчиците също навлизат в обсега на набелязания обект. Затова се изискват качества и бързо мислене. Особено при оттеглянето. При тях обаче съществува възможност Да пострада някой напълно случаен човек. Най-подли и лишени от достойнство са бомбаджиите. Залагат взрив и действат от дистанция, без да се интересуват дори от обкръжението на осъдения. Карамански беше точно такъв. На Нова година взриви поредната си бомба в заведението на Васил. Напоследък той атакуваше единствено него. Усети го, че е най-мек и не желае кръв, за разлика от Митака, който не се страхуваше от нищо.

Слави Каратиста също замисляше нова война. Идеолог му беше едно малко човече с очилца, комунистически костюм и вид на италиански мафиот от 80-те години: доцент-правист Цветанов. Той се славеше като изключително хитър. Намърда се по някакъв начин в спортните структури, дори стана председател на една от федерациите по карате. После създаде гражданската асоциация „Защита“. Идеята му беше проста като гъбена чорба.

– Ще ги превземем с добро – убеждаваше той Слави. – Отиваме при ресторантьорите и ги убеждаваме, че ни трябват пари за нашата хуманитарна организация, създадена да ги пази от лошите.

След това следеше кога хората на Васил ще се появят някъде и веднага пращаше на същото място орда полицаи. Така разваляше сделките. На другия ден се появяваше с блага усмивка и кротко убеждаваше собствениците, че той им е единствената надежда.

– Това са мои връзки – съвсем сериозно внушаваше той. – Ако ми се доверите, няма да имате грижи.

Доцентът приличаше на шушумига, но всъщност беше злодей от класа. Възнамеряваше да превземе улицата по същия привидно благ и добродушен начин.

Наглите действия на „Защита“ минаха всякакви граници. Васил се принуди да свика общо събрание. Колкото и да не му се искаше, налагаше се да покани до себе си тримата внедрени от Гоцев свои помощници – Маргина, Димата и Маджо. Всъщност той уважаваше Маргина заради

неговата смелост и безразсъдност. Към Димата се отнасяше с тихо презрение. Не можеше да понася неприкритата му подлост. А Маджо откровенно ненавиждаше.

– Какво прави този тъпан тук? – попита го брат му, който напоследък все по-често се навърташе в офиса. Пристигаше гордо с новия си мерcedes, макар, че нямаше пукната стотинка в джоба си.

– Кой тъпан?

– Влаха – кимна Жоро към Маджо. Не го търпеше от край време. Пък и другите босове.

– Те са шефове на Ниагарския водопад – засмя се Васил. – Пускай ги да пасат! – След това се изправи и съвсем откровенно попита дали има някой мераклия да председателства събранието. Изчака известно време. После преспокойно обяви: – Значи ще председателствам аз!

Димата и Маджо се спогледаха без да кажат нито дума. Напрежението нарастваше с всяка изминала минута.

– Имам информация, че Слави е събрал 300 каратисти в „Дескрийм“ – изправи се Васил. Напоследък той се обличаше в широки бели дрехи в стремежа си да прилича на испански благородник. Изглеждаше наистина забележително. – Мисля, че войната трябва да приключи един път завинаги. Събираме хора и ги смачкваме.

– А доцентът? – обади се Маджо.

– Не искам да слушам в моя офис глупости за доценти! Забрави го!

– Ние ще нападнем с нашите бригади – скочиха Маргина и Димата.

– Нищо против – подсмивва се Васил. – Ще ви дам и моите хора. Водете ги!

* * *

Маджо не можеше да живее без интрига. Не изчака дори ден и поиска среща с Гоцев.

– Оня ни праща на война с каратистите, а няма никакво намерение да дойде с нас – докладва му той.

– Кой оня?

– Васил.

– Каж ми да дойде при мен!

Васил, разбира се, нямаше как да откаже тази среща и няколко часа по-късно също се появи.

– Какво става, моето момче? – посрещна го благо Гоцев. – Замислили сте нещо?

– Нищо особено, началник – наведе глава Васко.

– Виждал ли си скоро брат си?

– Напоследък всеки ден.

– Работи ли вече за нас?

– Най-малко не работи против нас.

– Това не ми стига мой човек. Да дойдат двамата с Маджо при мен, трябва ми за една работа – нареди в крайна сметка Гоцев.

На Васил не му беше лесно да събере за един следобед Маджо и брат си. Още повече обикновено никой не знаеше в каква орбита се движи Жоро, къде бръмчи и какво точно е намислил. Наложил се да пусне цялата си агентурна мрежа, за да го открие. В крайна сметка успя. Двамата се появиха пред генерала късно вечерта.

– Здравейте, момчета – посрещна ги той. Помълча минутка две, колкото да се разбере кой командва парада и кротко се усмихна: – Вие можете да ми бъдете деца, пък и аз така гледам на вас, но не сте направили още нищо съществено за организацията. Не можете да искате от Васил да присъства на тази операция. Той е шефът. Не му отива да бъде в първите редици. Босовете трябва да се съхраняват, момчета, иначе дисциплината се разпада.

Маджо беше изключително по-схватлив от Жоро и веднага усети, че се задава едра работа.

– Слушаме те, началник! – погледна предано генерала той.

Гоцев не отвърна нищо. Разпери ръце и с ехидна усмивка подпря глава на рамото си. Сетне взе лист хартия, начерта кръстовище, сграда, после написа на входа „казино“. Пред казиното нарисова брадат мъж и минаващ автомобил, с двама души вътре, които държат в ръцете си автомати. Накрая вдигна лукаво очи към Маджо и почти незабележимо му намигна.

– А доцентът?

– Стига с тоя доцент. Когато си при мен не искам да повдигаш тази тема! Остави го да си доцентства!

– Разбрах – кимна Маджо.

– Нищо не разбрах – ядоса се Жоро и напусна вбесен. По пътя към офиса на Васил двамата се скараха жестоко.

– Какво иска този дъртак? Какъв е той? Да не е художник? – крещеше в свой стил Жоро.

– Стига си викал! – опитваше се да го успокои Маджо. – Като идем при Васко ще ти обясня всичко.

В офиса влязоха още по-сърдити и започнаха да обясняват на Васил един през друг какво се е случило.

– Седнете – принуди се да им се скара той. – Налейте си по едно питие и говорете един след друг!

– Старецът иска да убие Карамански – изтърси без да му мигне окото Жоро.

– Не е казал подобно нещо – оправда го на секундата Маджо. Беше преbledнял като салфетка. – Лошото е, че ако не го изпълним, ще си загубя апартамента.

– Какъв апартамент, бе? – скочи Васко – Аз ще си загубя фирмата, а може би и главата! Трябва да излъжем този дъртак.

– Най-добре да пребием Карамански – предложи Жоро.

– Не е лошо – съгласи се Маджо.

– Оставете ме да помисля – отпрати ги Васил.

Беше дошло време да търсят независимост, но не знаеха как.

ГЛАВА 7

Джема не можеше да прости на Васил пренебрежението, с което прие гибелта на негови хора в „Дружба“. Жадуваше за реванш. Търсеше го на всяка цена и в крайна сметка реши да се заеме с тази работа сам. Маргина и Димата бяха готови да му помогнат. Митака даде пространство за сбор пред контролирания от него хотел „Орбита“. Отказа да участва лично.

– Тази война не е моя – заяви им в очите той. – Аз направих каквото трябваше.

В ранния следобед бригадите започнаха да се събират. Джема както винаги се разхождаше нервно и с мрачен вид раздаваше къси заповеди.

– Не ме питайте нищо, насирачи! Ще ме следвате където ви поведе – крещеше той.

Димата запази спокойствие и в типичния си стил раздаде задачите. Първо определи маршрутите на всички бригади, без да им каза къде е крайният пункт. Щяха да го разберат в последния момент. Когато той дойде, момчетата с изненада установиха, че са пред спортен комплекс „Дескрийм“.

Маргина и Димата влязоха първи. Другите нахлуха веднага след тях. Вътре наистина беше пълно с каратисти, но всички гледаха като овце пред заколение. С малки изключения нямаха никакво намерение да се защитават. Единствено Боби Гребца стреля предупредително във въздуха, но го направи повече от страх. Венци веднага се хвърли върху него и го свали на земята. Бедата беше, че онзи се паникьоса и продължи да стреля безразборно. Наложиха се Венци да му смачка ръката, преди да вземе пистолета и след това да го смели от бой. Джема пък изобщо не обърна внимание на патакламата. Мина през тълпата като Мойсей през Мъртво море и влезе директно в кабинета на Слави. Започна да го млати още от вратата. После го метна като яре на гърба си, измъкна го навън и го натика в багажника на колата. Закараха го в една горичка край Симеоново. Там се нахвърлиха отново върху него, но яростта им беше изчерпана.

Всъщност те нямаха представа точно какво ще правят. Действаха импулсивно.

– Да го копаем тоя мръсник! – предложи Димата, без сам да се вярва.

– Знаеш ли колко момчета си отидоха заради теб, идиот такъв? – нахвърли се върху него Джема.

– Остави го! – махна с ръка Маргина.

Слави лежеше свит. Изглеждаше толкова жалък, че не му даваше сърце, дори да го срита.

Накрая тримата му теглиха по едни ритник, след което Димата извади железния прът от багажника, цапардоса го по задника и през краката и го оставиха проснат, докато се освести.

Още същата вечер Димата съжали, че не го е ударил по-силно. Слави успя по някакъв начин да се довлече до доцента, а онзи тутакси пуна политическите си връзки. Моментално се задействаха следствие, прокуратура и полиция. Още същата нощ Димата, Маргина и Джема бяха пузнати на централно издирване.

Гоцев следеше събитията отблизо. Един от близките му помощници Свилен успя да измъкне тримата през гръцката граница и да ги настани в бивша явочна квартира в Гърция. Така ги спаси от арест, но самият той губеше с всеки изминал ден политическо влияние. Освен това улицата също му се изплъзваше. Стратегията на доцента се оказа поправилна от неговата и като стар воин, генералът призна, макар и единствено пред себе си, че бе загубил тази битка. Но не и войната.

И моментално взе мерки, за да си върне позициите. Обади се на Васил.

– Твоите хора поеха ангажимент, който не съм чул да е изпълнен – заяви му ехидно той.

– Голяма жега напоследък, началник – отвърна му Васко.

– Не ме интересува. Утре много внимателно ще чета вестници.

– Ясно.

Васко отдавна измисли как да мине акцията без да рискува брат си. Маджо бе изключително слаб шофьор и на него се падаше честа да стреля. Жоро щеше да кара черния джип с четири врати. Бедата беше че освен слаб шофьор, Маджо имаше славата на страхливец и лош стрелец. Освен това двамата още нямаха никакъв опит в убийствата. Потеглиха примрели от страх към казиното с указания от Васко да дадат един откос уж срещу Карамански, колкото да замажат очите на генерала. След което да избягат по живо по здраво. Разбира се Карамански изобщо не беше там, но бодигардовете му стояха отпред. Единият наричаха „нео-косена ливада“, но другият познаваха всички. Стар рецидивист – Муто, разбойник и половина с изключително точен мерник. Жоро закова джипа пред входа, а Маджо с треперещи ръце вдигна автомата и докато

обираше мекия спусък, онзи го простреля в ръката. Мощната кола на секундата потегли с мръсна газ. Стигнаха до офиса на Васил по-бързо, отколкото, ако летяха с малък самолет. Оттам се обадиха на Гоцев. Очакваха генералът да ги нахока, но този път той прояви разбиране.

Дори нещо повече – нещо като обич и без съмнение силна привързаност към организацията, която сам бе създал. Помоли Васил да докара двамата в горичката пред неговото блокче. Посрещна ги разтреперан.

– Синчето ми – вдигна наранената ръка на Маджо той. – Миличкото ми момче!

– Ще се оправи, началник – опита се да го успокои Васко. – Имам човек в Перник, който ще го закърпи за нула време.

– Дума да не става. Отиваме във Военна болница! – разбърза се генералът и само след трийсетина минути наистина бяха там.

До вечерта обаче в държавата се разрази огромен скандал. За атентата гръмнаха всички електронни медии, а на сутринта ги последваха и вестниците. Военните не можаха да издържат на подобен натиск. Принудиха се да изпишат Маджо, без да се интересуват какво му е състоянието. Тогава Гоцев стори нещо неочаквано и откровено нетипично за него. Заложил си името, за да вкара Маджо в Правителствена болница. Там вече пресата нямаше никакъв контрол. Случаят бързо се потули и бързо се забрави.

ГЛАВА 8

Дебелия Андро ставаше още по-дебел. Направо тлъст. Нещата му се развиваха великолепно. Любимата партия се върна във властта и отново завзе почти всички позиции в държавата.

– Добре, войник – потупа покровителствено той по рамото Гоцев при поредната им среща. Този път беше съвсем официална, в сградата на Парламента. – Свърши си работата прекрасно.

– Каква работа – направи се на ударен генералът. Предчувстваше, че Андро му крои шапката.

– Твоите момчета се представиха отлично, но е време да минат в запаса.

– Как така? – уплаши се истински Гоцев. Той си даваше ясна сметка, че държавата наистина може да се взриви.

– Добре де, нека минат в резерва, ама да си кротуват – добряшки го изгледа Дебелия. Той имаше този навик. Когато нещата му вървяха се правеше на първи демократ.

Гоцев имаше и други, не по-малки проблеми. Крушата ставаше все по-неуправляем. Не само, че не обслужваше контрабандния канал, както се искаше от него, но все повече го задръстваше с пълната си безотговорност и пренебрежение към основни задължения.

Контрабандната схема беше проста и отработена от години. Започваше се обикновено на загуба. От пет тира с цигари първо изгустирваш четири, което ще рече, че предварително съобщаваш на купената от теб смяна да ги хване. Постепенно си създаваш митничари-герои, за да растат в йерархията. После те стават началник на смяна. Подаваш им три камиона. След това два. Накрая един. А четири минават безпрепятствено и сметката се връща обратно. Основен закон, който Крушата нарушаваше, не защото не го знаеше, а заради простотията и беднотията си. До този момент той не беше виждал нищо повече от вълнените чорапи на майка си и парите, които печелеше му се струваха нереални. На всичко отгоре правеше гаф след гаф. Грешеше в кадровата политика. За изгустирването се търсеха обикновено неизвестни мулета, закъсали за парче хляб. Никой не ги мислеше. Изгаряха като клечки кибрит. Твърдите ездачи обаче, бяха проверени хора. Те трябваше да се пазят. Повечето участваха в структурата, а Крушата ги пробутваше на митничарите най-безотговорно. Дебелия Андро и бездруго напълни чашата на Гоцев

догоре. Една капка от Крушата беше достатъчно тя да прелее.

* * *

Крушата се изживяваше като човек от народа. Запи-ваше се с чираци и ратаи и ги черпеше до безсъзнание. В София имаше две любими места. Едното беше сервиза на Коко Дългия, точно зад блока на дебелия Андрю. Навремето му го показа Гоцев. Караше мерцедеса си там за поправка всяка седмица, защото го яздеше като муле. Не му сменяше маслото, забравяше да му налива антифриз, изобщо не отваряше капака на двигателя. А пък и Коко по това време поддържаше единствения сервиз в България за поправка на мерцедеси. Един от чираците случайно счупи предното стъкло и всички работници изтръпнаха от страх. Вместо да се разсърди обаче, Крушата ги почерпи с пълната сума за стъклото и си купи ново с други пари. Така ги спечели завинаги. Направо го обожаваха.

Другото му любимо място беше борсата в Илиянци. Там имаше складове. Черпеше наред всякаква пасмина, от негри до индонезийци, но на китайците не обръщаше никакво внимание. Най-любимият му сътрапезник се оказа Методи. С него прекарваше понякога седмици.

Крушата имаше и една друга особеност – никога не ходеше с охрана. Смяташе се за напълно неуязвим. И в неговия край наистина беше такъв. Правеше неописуеми безобразия. Паркираше колата си където му падне и постоянно провокираше полицаите. Случваше се като се напие да помита цели заведения заедно с персонала. Задигаше девойки от улицата и никои не смееше да му каже нищо. Но ако опитен човек искаше да го убие, той беше изключително лесна цел. Не представляваше никаква трудност.

Гоцев търсеше изход за себе си и за момчетата. Знаеше, че трябва да бъде нещо особено, нещо трудно за обяснение от току що проходящия демократичен печат. Този път реши да се обърне към другото разузнаване, за което работеше. В ЦРУ го разбраха добре. Пратиха му странна птица – трийсетгодишен босненец с руса къдрава коса, очи на дете, чип нос и волева брадичка. Казваше се Саша Спасенич. Представи се като пацифист, което изненада безкрайно генерала. После му обясни, че преди събитията се е занимавал с хазарт и затова ненавижда разрухата.

– Какво ще искаш за една работа? – попита го Гоцев.

– Харесвам мира и българските жени – отговори му уклончиво онзи.

Генералът все повече симпатизираше на този странен човек.

Знаеше прекрасно, че не е случаен. В Босна всички бяха отлични снайперисти по онова време.

– Имам поръчка – предложи оферта той. – Каква ти е цената?

– Не искам пари. Искам бизнес.

– Какъв бизнес?

– Разбирам единствено от хазарт и от това, за което си ме поканил.

Просто си поддържам формата.

– Получаваш – кимна Гоцев. – Но ще се радвам да го направиш по възможно най-сложния начин.

– За кого става дума?

Гоцев не отговори нищо. Извади бял лист и нарисува една голяма круша.

ГЛАВА 9

Войната наистина бе разрушила живота на Саша Спасенич и той я ненавиждаше. Не се притесняваше, че е служил за американците, макар че майка му беше сръбкиня, а баща му босненец. Беше си изградил стройна философия за живота. Смяташе, че човек зависи от вътрешното си равновесие, независимо дали е собственик на казино, дали е войник или просяк, който бърка по кофите. Поставяше личното достойнство над всички останали качества и държеше на него с невероятна последователност. Не позволяваше никой да бръкне в душата му. Намираше оправдание за всичко, което прави. По време на най-яроствните сражения в Сараево му дадоха странна задача. Посочиха му къща на другия бряг на реката и му наредиха:

– Застреляй онзи мъж!

– Това е вуйчо ми! – отговори той.

– Няма значение – повдигна рамене командирът. И Саша го застреля.

Това, което изглеждаше сложно за генерала, беше детска играчка за Саша. И той реши да го изтъргува на висока цена. Гоцев искаше сложно убийство, което Саша с лекота щеше да му осигури. Дъртакът явно не разбираше занаята. Ако трябваше да разстреля нарисованата круша в София Саша едва ли щеше да се справи. Не познаваше нито хората, нито езика, нито топографията на града. Всичко това влизаше и винаги е влизало в сценария на поръчките убийства. Да застреля обаче със снайпер обект в бързо движеща се кола от сто и двама метра за него не представляваше никаква трудност. Имаше нужда единствено от автомобил, който да го изтегли на секундата от местопрестъплението. И от квартира, в която да си пие ракията, докато гледа новините. Искаше си и бизнеса. Затова преди да тръгне, напомни на генерала:

– Не забравяй, началник, нашата сделка!

– Нищо не забравям – потупа го дружески по гърба генералът.

– Йебем ти майку кръвава – отблъсна го Саша и Гоцев разбра недвусмислено, че този път има работа с убиец от висока класа. Дори не му мина през ума да не си изпълни намерението.

Като всеки професионалист Саша никога не разчиташе на случайността. Глътна предварително бета-блокери, които успокояваха пулса и бяха забранени отдавна в професионалния спорт, макар и задължителни

при поръчковите убийства. Почисти внимателно пушката си „Драгунов“ с пружина на приклада, омекотяваща отката. Залегна час по-рано на мястото, което беше избрал много отдавна и зачака. Червеният „Роудстар“ се появи приблизително четиридесет минути по-късно. Движеше се с около сто километра в час. Саша прихвана обекта още от завоя. Намери първо центъра на колата, след това челото на шофьора. Отвори уста и за миг спря да диша. Дори не усети изстрела. Шофьорът клюмна върху кормилото, колата се сурна в дерето и след стотина метра килна на дясната си страна. Получи се перфектно.

Саша изпусна въздуха. Прибра спокойно пушката си в калъфа. Сетне се насочи към осигуряващия джип. След половин час включиха радиото на програма „Хоризонт“. Първата новина бе за убийството на Крушата.

Гоцев постигна своето. Объркването в редиците на борците граничеше с ужас. Васко затвори дискотеката, а в ресторанта всички бяха длъжни да се явяват в черни костюми. Обяви негласен траур за неопределен срок. През главата му минаваха какви ли не мисли. Основната беше война с руската мафия. Никак не я искаше. Следваха братята сърби, които никак не си поплюваха. За третото не смееше дори да продума. Ако зад този атентат на неговия безсмъртен полубрат стоеше Гоцев, нямаха никакъв шанс.

Първото поръчково убийство в България предизвика луда паника на всички нива. Борците изведнъж разбраха, че живота им не зависи нито от тях, нито от техните босове, а от по-висша, напълно непозната сила.

Политиците със стаен ужас установиха пълната липса на контрол върху държавата и своята жалка безпомощност пред събитията. Журналистите се оплетоха като патета в кълчища. Вестниците бълваха глупост след глупост и невероятно смешни версии. Полуграмотни репортерки търчаха между илюзорни борчески централи, Министерството на вътрешните работи и Парламента, след което публикуваха странни творения, граничещи с научната фантастика. Върхът на сладоледа бе едно заглавие, покорило въображенията на всички тъпаци: „Крушата е застрелян от Нонка Матова“. Постепенно истерията затихна, но страхът остана. Двама души в държавата бяха доволни. Единият все повече дебелееше и овладяваше финансовите ресурси на партията си. Другият се разхождаше спокойно и без охрана в горичката пред блокчето си, в очакване борците да му дойдат на поклонение.

Третият щастливец беше напълно непознат. Някакъв си босненец

Саша Спасенич, избягал от ужасите на войната и намерил прием в мирна България. Така и не се разбра откъде е скътал пари, за да открие малка игрална заличка с пет покер-автомата. Саша не бързаше за никъде. Той знаеше, че има още много плодове за брулене и щяха отново да потърсят услугите му. Надяваше се някой ден да получи своето казино.

ГЛАВА 10

Гоцев набра скорост и реши да отстрани Митака. Кокалестото и жилаво момче от софийските села силно го притесняваше със своята смелост и безразсъдност. Биеше и стреляше когато му скимне, а борците го бяха издигнали в култ. Заради винаги подстриганата му по диагонал коса отпред вече го наричаха Бретона.

За генерала най-лесно беше да го убие, но това щеше да изплаши борците. Опасяваше се да не се разбягат отново към селата си. А те му трябваша. Бяха неговата армия. Затова повика Стоил.

– Къде е слабото място на твоя началник? – попита го той.

– Какъв началник? – избухна Стоил. Той много добре знаеше, че го питат за Митака. Имаше му страха, уважаваше го, в известна степен дори го обичаше. Това не му пречеше да се дразни от зависимостта, към селянчето от чийто подпис се нуждаеше за всеки документ. – Лесно избухва, началник. Голям нервак е.

– Тогава ще трябва да му търсим ситуация, която да го извади от равновесие – ухили се генералът.

Двамата решиха да заведат Митака на море. Като борец той беше обиколил почти целия свят, но сега си живееше заграден в хотел „Орбита“ и не искаше да мърда никъде. Изпитваше неприязън към солената вода, пясъка, яркото слънце и всички други екстри, предлагани от морските курорти.

– Там има тарикати, които не ни признават за нищо. – убеждаваше го Стоил.

– Айде бе! – чудеше се Митака.

– Сериозно ти говоря.

– Ами да идем да проверим – съгласи се най-сетне Бретона.

Гоцев подучи Стоил на тръгване да хвърли една лопата в багажника на колата си. Не много голяма, но достатъчна да се изкопае гроб.

– Кого ще ровим? – изпъна врат Митака.

– За всеки случай – отвърна неопределено Стоил. Митака потегли с едно наум, което беше и целта на Гоцев. Още от разузнаването той познаваше добре въздействието на психологическата атака и в случая започна от самото начало. Настаниха се в един от най-люксоznите хотели. Митака погледна морето през балкона, после хвърли едно око на плажа и реши, че по-голяма отврат от това няма. Вечерта влезе в казиното и

заживя в обичайния си цикъл – цяла вечер пиене, цяла нощ хазарт и цял ден сън.

Стоил обаче знаеше ахилесовата му пета. Гоцев също. Митака не можеше да стреля в главата и винаги избираше тялото. Пратиха му агент-провокатор с бронирана жилетка, който седна през една маса от него в ресторанта и втренчи поглед. В началото Митака не му обърна внимание, обаче онзи го гледаше толкова настоятелно, сякаш иска да го чука.

– Какъв е този, бе? – обърна се той към Стоил.

– Обикновен педераст, шефе!

– Кажи му да гледа към оркестъра, че ще му еба майката!

– ОК – стана Стоил, отиде при агентчето и му предаде думите на Бретона.

– Ще гледам където си искам – отвърна му онзи.

– Той каза, че ще гледа където си иска – върна се Стоил при Митака.

– Ей сега му разкатах фамилията! – скочи като подритнат Митака и чапардоса непознатия по главата. После го простреля в гърдите.

Тогав се появи агент-спасителят на Гоцев. Нахлу в ресторанта разтревожен като бременна жена в третия месец и още от входа се развика:

– Убиха човек!

Неизвестно откъде след него се появили санитарии с линейка и ларк. Стоил си глътна езика.

– Шефе, загажихме – хвана се за главата той. Митака беше мъртво пиан, но въпреки всичко усети, че работата става дебела.

– Иди виж какво става! – нареди той на Стоил. И Стоил хукна подир носилката, колкото да забележи, че убитият сваля жилетката си, става и се качва в някаква абсолютно непозната кола.

Усети номера на секундата. Зад всичко стоеше Гоцев. Оттук нататък си знаеше знаеше урока. Върна се в ресторанта с още по-уплашен вид и първата му задача беше да измъкне Митака навън.

– Шефе, трябва да се изпаряваш! Онзи тъпанар умря – натика го в мерцедеса той.

Потеглиха веднага към София, където Митака хвана самолета за Унгария. На другия ден медиите гръмнаха с новината за жестоко убийство в най-големия български морски курорт. Никъде не се съобщаваше името на убития, но това не направи впечатление. Трябваше да минат десет години, за да се разбере, че Митака е бил жестоко измамен. Гоцев отново постигна целта си. Отърва се от най-безмилостния и страшен непукист сред борците без да го гръмне. Полицията обяви Митака за

национално издирване.

През това време той се криеше в Унгария, макар че никой не го търсеше. Интерпол изобщо не се интересуваше от него. Всъщност те дори не бяха уведомени, тъй като и в България полицейското издирване отпадна още на втория ден. Никой не си направи труда да съобщи на Митака. „Трябва да съм голям пич, щом не смеят да ме търсят!“ – мислеше си наивно той. Връщаше се спорадично в България с фалшиви паспорти, колкото да се обгради с обичайните си курви, след което отново се прибираще в Унгария. Глупостта му стигна дотам, че нареди на Стоил да плаща всеки месец по хиляда марки на агента-спасител. Най-простодушното смяташе именно него за човека, който ги е покрил.

Междувременно Гоцев прибра под крилото си гориварите и тяхната фирма. Стоил изненадващо получи нов шеф – Маджо. Той не беше като Митака. Говореше учтиво и не размахваше пищови наляво и надясно. Двата момента се заобичаха. Само дето не се ожениха. Фирмата смени името си и заработи активно за генерала. За всеки случай той вкара в нея тайното си оръжие – бившият охранител от казиното на Зъбчето – Пашата. Така всичко си дойде на мястото.

ГЛАВА 11

Поли гниеше като хъш в Сърбия. Не смееше дори да помисли за завръщане защото в България все още го търсеха. С него беше Женята Дългия. Към тях се присъедини бай Миле. Той шеташе из Сърбия по иманярска линия, но като разбра с колко пари разполага Поли, ентузиазирано се включи в похарчването им. Апартаментът се стопяваше с всеки изминал ден. Превръщаше се в руйно вино с плескавици и прочие сръбски дивотии.

Хазайката им отглеждаше огромно количество котки. Когато на бай Миле и на Поли им доскучаеше до смърт, играеха белот. Залагаха котките на хазайката.

– Ако аз загубя, беся жълтата – предлагаше Поли. – Ако ти загубиш бешиш черната на бели петна.

Бай Миле обявяваше помиловка, но Поли наистина ги бесеше. Така минавах дните им.

В София върлуваше Бен Търпин. Отсъствието на истинските герои го превърна от обикновен боец в бригадир и той веднага закачи на ревера си всички заслуги като свои. Понеже много от хората не знаеха как са се развили конкретните ситуации, Бен Търпин си приписа няколко култови убийства без да му мигне окото. Превърна се в мит, а всъщност си беше същото лайно. И през ум не му минаваше да вложи някакви пари, за да свали полицейското издирване на Поли. Чувстваше се прекрасно без него. Беше му окрал славата и властта, както и всичките му връзки в структурите.

На Поли отдавна му беше омръзнало да бездейства в Сърбия. На всичко отгоре котките на хазайката бяха към привършване. Бай Миле също не искаше да прекара целия си живот като копач на разкопки в услуга на всевъзможни ченгета. Плашеха го обаче борците.

– Нямаш проблем – успокояваше го Поли. – Връщаме се двамата и ти уреждам нещата.

– А бе не става така. – свеждаше глава бай Миле. – Ще ме бият.

– Я се виж какъв си голям! С това шкембе кой ще ти посегне?

– Не можеш ли да кажеш, че съм най-големия наемен убиец в Сърбия? За авторитет.

– Що да не кажа – обещаваеше му Поли. Междувременно Поли се свърза със семейството си и помоли за помощ. Блудният син пожела да

се завърне. Те бяха тежка фамилия, която трудно прощаваше отклонения в неговата посока, но този път решиха да му дадат едно рамо. Смятаха, че ще се върне в правия път. В общи линии това не представляваше трудност, защото в България вече никой не се интересуваше от него. И в един прекрасен ден тримата хъшове потеглиха към родината.

Завариха София коренно променена и подредена. Всички структури си знаеха мястото. Никой не закачаше никого и всеки си спазваше стриктно територията за действие. Особено важен беше Бен Търпин. Стъпваше толкова тежко, че земята под него трепереше. Покани Поли в дискотека „Нерон“, за да му се изфука какъв бос е станал. Поли пък на свой ред покани бай Миле.

Бен Търпин пристигна с мерцедес Е класа – двувратка, и бригадата си от двайсет души. Завари Поли пред входа. Портиерите просто не го познаваха и отказаха да го пуснат.

– Мой човек – потупа го по рамото Бен Търпин и вратите на Рая се разтвориха.

Бай Миле обаче закъсна и запечна на входа. В София отдавна се бяха появили млади лъвчета, които изобщо не го знаеха и не го бръснеха за слива.

– Аз съм бай Миле – убеждаваше ги той.

– Ние сме пък бай Дине и бай Мине – отвръщаха му охранителите.

– Гост съм на Бен Търпин – сети се да каже най-сетне дебеликът.

– Чакай да проверим – отвърнаха му те.

През цялото време Поли седеше в сепарето на Бен, наливаше се с уиски и му вземаше мярката. Страхливият тарикат наистина се държеше като бос. Отпиваше на дребни глътки и пушеше пура така, сякаш го е правил цял живот. Когато охранителите пристигнаха, за да питат дали някой познава някакъв си бай Еди кой си, Поли веднага се сети.

– Намеси се, бос – обърна се иронично той към Бен. Бен издуха дима, погледна към Господ, където смяташе, че вече има място и вяло нареди:

– Отворете му!

Бай Миле имаше стил. Обличаше се по възможния най-безобразен начин. Появи се с абитуриентския си панталон и червена риза, прищипана от ципа на цепката му.

– Откъде го изрови тоя дебелик, бе? – ядоса се Бен Търпин.

Поли се подвоуми дали да каже, че това е най-големият убиец в Сърбия или да измисли нещо друго. Накрая изтърси най-невероятното:

– Дебелик, дебелик, ама беше любовник на Цеца Величкович.

Бен Търпин първо замръзна, после се размръзна. Едва не изтече под масата. Той по цял ден слушаше в колата си песента на Цеца Величкович „Кукавица“ и я смяташе за най-великата в света. Погледна с известно подозрение към бай Миле, но в крайна сметка реши, че всичко е възможно. Пък и Поли не беше кой да е, за да го лъже. Смути го единственото поведението на дебелака. Той вече си наливаше двойно уиски и без никакво притеснение захапа една от пурите му. Всъщност бай Миле все още ходеше девствен и се интересуваше единствено от софри. Беше чувал за „гаджето си“ Цеца Величкович единствено от радиото и телевизията. Но му харесваше да го смятат за голям любовник много повече от наемен убиец.

– Какво правим Бен? – попита Поли. – Трябва да работим нещо в тази държава.

– Зад теб съм, братле – прегърна го Бен. – Но нали знаеш, че съм закачен за Васил. Каквото каже той, това става.

Поли си замълча. Малко по късно забърса бай Миле и се изнесе от дискотеката. На другия ден отиде в офиса на Васил. Отпред чакаха поне десетина като него. Бореца пристигна с прилична охрана, изчака да му отворят вратата на колата и едва тогава слезе. Веднага забеляза Поли.

– Радвам се да те видя, братле – хвана го под ръка той и го вкара в офиса си преди всички.

Васил не обичаше сутрешното пиене. Предложи на Поли кафе, но той отказа.

– Търся работа – хвана веднага бика за рогата Поли.

– Нали с Бен сте приятели – разпери ръце Васил. – Отиваш към него.

И този път Поли замълча. Излезе кротко и спокойно, но всичко в него вреше и кипеше.

ГЛАВА 12

Маджо беше израснал в добро и интелигентно семейство. Родителите му го учеха, че трябва да бъде вежлив и учтив към хората, да помага когато може и да разчита предимно на собствените си качества. Възпитаваха у него обичайните провинциални добродетели – честност, почитеност и съпричастност. Изпълненията, които го принудиха да направи генерала, не му бяха по вкуса. Но пък от друга страна беше крайно благодарен заради бащинското му отношение след раняването, а още повече покрай новия бизнес. Даром дадено, както се казва.

Измислената PR агенция престана да съществува и се превърна в мощна петролна форма. Парите се стичаха на потоци. Маджо обаче не забрави верните си приятели Маргина и Димата.

– Реабилитирай ги, началник! – отиде той при Гоцев. – Изгниха в тази пуста Гърция.

– Бях забравил за тях – отвърна Гоцев. – Но щом ги искаш, върни си ги!

Маджо се съветваше за всичко с „Кръстникът“ на Марио Пузо. Държеше книгата винаги в чекмеджето на бюрото си. Започна да строи без да се бави три къщички в полите на Витоша, по модела на семейство Корлеоне. Неговата запушваше глухата уличка, а другите две обзаведе за Димата и Маргина. Когато се завърнаха, заведе двамата директно при нотариус, за да си получат нотариалните актове. Подари им ги в знак на приятелство и вечна дружба. Освен това ги вкара като съдружници във фирмата, без да се консултира с никого.

Междувременно Карамански влезе доброволно в затвора за една година от съображения за сигурност. Маджо обаче го познаваше прекрасно. Знаеше, че не може да му се вярва дори и да е на Луната. И започна да се обгражда с предани хора. Издири всичките си приятели от борбата, пръснати из цялата страна. Учители по физкултура, началник складове или треньори на детски отбори. Назначи ги на работа във фирмата, без да ги прави съдружници. Даваше им големи заплати, което много ядосваше акционерите, но така си осигуряваше защита. Никой нямаше интерес да го отсвири, защото без него веднага щяха да бъдат уволнени.

Следващият му ход беше да наеме един грамаден борец за охрана – колега от ВИФ. Както и да си поръча при дебелия Фатю брониран автомобил.

– Какъв го искаш? – попита го Фатю.

– Каквото ми го дадеш – отвърна Маджо.

Фатю беше хитър турчин. Веднага забеляза стремителното издигане на Маджо. Вместо да му продаде, той му подари мерцедес Е 500 „Чочоне“, което означаваше „Дебелакът“. Бронирани в Турция. Не изглеждаше много престижно, но все пак автомобилът кръстосваше улиците надеждно защитен. Всъщност Маджо беше първият, който започна да се пази истински. И това не беше единствената промяна в него. Напоследък той доста често се замисляше за събитията, които се случиха в близките години. Разбираше прекрасно, че с подлост, интриги и измами няма никакво бъдеще. Желаше с цялото си сърце да легализира бизнеса и да заживее нормално. Все пак си даваше сметка, че в този побъркан свят без чернорботник няма да мине. Някой трябваше да му върши мръсната работа. През ум не му минаваше за най-близкото обкръжение. Затова започна да го търси извън него.

По същото време измисленият любовник на Цеца Величкович, бай Миле се моташе гладен из София. Беше му омръзнало да разкопава могили по заповед на разни ченгета и бате Боби, пък и не се славеше като голям работник. Интересуваше го предимно софрата. В главата му постоянно стоеше запотена кана с бяло вино и чиния нервозни кюфтета. Все пак един ден се престаши да се появи пред Боби и да поиска по-сериозна работа.

– Махай се оттук, компромат такъв! – изгони го безцеремонно онзи.

Бай Миле обаче не беше толкова загубен, колкото го смятаха. В миналото известно време игра на вратарски пост в хандбала, заради огромния си ръст, а по-късно по същата причина се подвизаваше като баскетболист. Бате Боби го мразеше поради опита му да го измами с една монета, която бай Миле се опита да пробута на „Магурата“ без негово знание. За зла участ попадна на Димата и Маргина, които го спухаха от бой. Оттогава се ужасяваше от борците. Макар и селяндур, помнеше всичко. Направо сканираше ситуацията, в които попадеше или на които присъстваше. Притежаваше тънък усет кой къде се намира и как върви в йерархията. Моментално разбра, че Гоцев е големият началник. И без да се бави, разположи огромния си гъз върху малко пластмасово столче пред кафенето на автогара „Изток“, където Гоцев обикновено купуваше сутрешния вестник.

– Добро утро, бащице! – скочи той щом го видя и му целуна ръка.

Гоцев в първия момент се обърка, но бързо се овладя.

– Защо се загуби, голямо момче? – върна го отново на столчето той.

Засмя се и го потупа по рамото: – Понаедрял си още!

– Бях по Сърбия, началник. Забърках се в една любовна история.

– Амиии!... И коя е булката?

– Цеца Величкович! – сведе скромно глава бай Миле.

– Какво говориш ти бе! – подскочи Гоцев. – Аз с Аркан работа не ща да си имам. Бягай при бате си Боби! – напъди го генералът, взе си вестниците под мишница и се запъти забързан към вкъщи.

* * *

На другия ден бай Миле отпраши да копае с иманяри в най-близкия до София зимен курорт. Все пак трябваше да яде нещо. Намери бившите си колеги на софрата в един от престижните ресторанти и на секундата се настани между тях. Поръча си за тяхна сметка всичко за което се сети. Направиха огромен запой. Привечер портиерчето Косьо, с когото бай Миле се знаеше отдавна, въведе в едно от сепаретата някакъв баровец. Бай Миле веднага забеляза охраната и бързо сметна колко прави две и две. Косьо отговаряше за проститутките в хотела, а баровецът навярно му ги доставяше. Щеше да бъде грехота, ако не опита да му се предложи. Започна да разказва на висок глас премеждията си в Сърбия и най-вече любовните си истории с Цеца Величкович.

Баровецът беше Маджо. Той наистина развиваше бизнеса с проститутки и Косьо отговаряше за контингента му в този хотел. Параноята го неше Маджо отдавна. Не обичаше чужди хора, особено шумни компании. Заслуша се в разговора и дебелакът му направи впечатление. Най-вече след като взе пицов от някакво ченге-иманяр и започна да стреля в тавана.

– Я го извикай този! – нареди той на охраната. Бай Миле това чакаше. Тутакси седна на масата му.

– Здравсти, шефче! – поздрави той.

– Какъв си ти? – попита го Маджо. – И какво общо имаш с Цеца Величкович?

– Това е дърта история, шефче! – даде го по-скромно бай Миле. Още му държеше влага изгонването от Гоцев. – Забрави! – После се наведе към Маджо, прикри с длан устата си и прошепна: – Бях наемен убиец там.

– Ние нямаме нужда от убийци, но ако се наложи да се защитаваме, ще ни трябват верни хора.

– Ето ме!

– Шефе, да го пребия ли този дебелак? – обади се охраната.

– Остави го – махна с ръка Маджо. След това отново се обърна към бай Миле: – Какво ще направиш, за да ме защитиш?

– Ти само ме вземи на работа. Посегне ли ти някой, йебем му мрът-во дете у ладно дупе!

– Назначен си! – стана от масата Маджо. – Други хора ще ти кажат какво трябва да правиш. – След което излезе.

Бай Миле остана сам на масата. После се вдигна тежко, потупа огромното си шкембе и се запъти към тоалетната. Беше изиграл ролята си прекрасно, но си даваше сметка, че от този ден нататък трябваше наистина да се превърне в легендата, която сам измисли.

След посещението си в офиса на Васко, Поли прекара нощта буден. Обмисляше хиляди начини как да убие Бен Търпин. Колебаваше се дали да го застреля, дали да го заколи или да го удави. Накрая реши, че едно преспиване няма да му е излишно. Събуди се с ясна глава и със значително по-трезви мисли. Беше му омръзнало да кисне гладен в чужди държави, затова на първо време кротко се присъедини към бригадата на Бен. Тя се събираше в една билиардна зала. Момчетата говореха глупости, докато чакаха поредната задача, а шефът Бен Търпин постоянно търчеше по някакви срещи. Охранителната му фирма пазеше половин София. Васил го търсеше всеки ден. За Поли обаче никой не се сещаше. Плащаха му сметките без да го използват за каквото и да е било.

Срещу билиардната зала се намираще стоянката на такситата. Между шофьорите имаше един черен като циганин и зализан като италианец, когото наричаха Лучано. На Поли му направи впечатление неговата сервилност и показна учтивост, макар че от самото начало го помисли за мангал. Седмица по-късно Поли случайно забеляза колбасаря в Пежо 605. Тогава модата беше такава – мангизлиите се возеха в по-скромни коли, за да минат за средна класа. „Я го гледай ти как се е замогнал глътстият шопар!“ – каза си Поли. Надникна през стъклото и видя че го вози същият мангал Лучано, когото познаваше като таксиметров шофьор.

– Видях онзи касапин, дето ни подари двайсет хиляди марки на времето – съобщи още същата вечер Поли на Бен Търпин. – Станал голям баровец, не е лошо да го направим по-малък.

– Ние с теб сме босове, Поли – ухили се Бен Търпин. – Не ни отива да вършим черната работа. Ще пратя моите хора да го ощавят.

Бригадата на Бен нахлу в колбасарницата още същата вечер. Завари руснаците от Волго-Донската мафия. Касапчето ги беше наел да пазят. Те не познаваха още ситуацията в България, но традиционно не им

пукаше от никого. Въпреки това изядоха боя. Колбасарят обаче липсваше и момчетата на Бен се върнаха без пари.

Отговорът дойде двацет и четири часа по-късно. Късно през нощта в билиардната с изваден пистолет нахлу гаватарят на Волго-Донците и опердаши безмилостно пет-шест от момчетата на Бен, които кротко довършваха поредния си фрейм. Преби ги като кучета.

Бен за първи път през живота си загуби представа за реалността.

– Намерете ми мъжиците и ги докарайте в багажниците на колите!
– нареди той на своите хора.

– Не ги знаем къде са!

– Васил Лучано ще ви ги покаже.

– Не го знаем къде е!

– Открийте го – излезе от кожата си Бен. – Искам всичко да свърши до вечерта!

Момчетата се разтърчаха, разровиха такситата и извадиха оттам бедния Лучано. Нямахше нужда да го бият.

Той издаде жилището на руснаците още щом ги видя. Между многото лъвчета в бригадата имаше едно, което се славеше с изключителна смелост. Наричаха го Джон. Именно той се нае да звънне в апартамента на руснаците, докато другите чакат в засада. Изправи се на площадката съвсем спокойно. Натисна копчето на звънеца и зачака. Останалите се скриха на горния и на долния етаж. Чува как вратата се отваря и след това неясен, възглух шум. Хукнаха веднага към апартамента, но вече беше късно.

– Какво ми карате? – попита ги към полунощ Бен Търпин.

– Джони – отвориха му капака на колата. – Руснаците са го наръгали с нож.

Поли харесваше Джони. Освен това се чувстваше виновен, тъй като той посочи колбасаря. Изобщо не разчиташе на Бен Търпин, който умираше от ужас. Реши сам да се справи с убийците. Извика Женята Дългия. Той вече не караше кирливата си оранжева жигула, а една сива лада 1500. Дватамата се срещнаха на уговореното място в уговорения час и потеглиха към жилището на руснаците.

– Знаем, че си добър шофьор – промърмори Поли. – Свикнал си да бягаш, но сега трябва да преследваш.

– Нямам проблем – успокои го Женята.

Чакаха дълго, обаче дочакаха. Руснаците се измъкнаха, от апартамента, натъпкаха се в една лада седмица и тръгнаха нанякъде. Женята подкара след тях. Забелязаха ги почти веднага и увеличиха скоростта.

Женята също. Настигнаха ги в едно поле край София. Руснаците спряха внезапно и се разтичаха кой накъдето му видят очите. Те не носеха оръжие в града, защото бяха чужденци и се страхуваха да не ги арестуват.

– Стой в колата на запален двигател! – нареди Поли на Женята. След това хукна подир бандюгите.

Той обичаше да се дегизира и беше навлякъл два номера по-голям от размерите му бял шлифер. Приличаше на изчадие адово. Настигна настървено брата на главатаря. Застреля го в гръб. Шефът на руснаците се върна, за да помогне на брат си. Явно беше смело момче.

– Казват че си бил доктор на физическите науки? – попита го Поли.

– Така е – отвърна със силен акцент онзи.

– Аз пък съм богослов – изстреля целият пълнител в него Поли.

После сложи друг и довърши брат му.

Бригадата на Бен Търпин се славеше като една от най-сплотените. Те не бяха борчета. Бен ги беше събрал от затворените дворове в центъра на града. Действаха повече с акъл, отколкото с юмруци и понякога постигаха по-добри резултати. Поли обаче ги очарова с начина, по който отмъсти за Джони. Освен това трима от тях гниеха в ареста на Варненската полиция, заради една безсмислена акция, а Бен не си мърдаше пръста да ги освободи. Друга налудничава операция срещу циганите-казанджии в Перник едва не коства живота на цялата бригада. Оказа се, че мангалите варят незаконно ракия с автомати до тях. Това окончателно разклати доверието им в Бен Търпин и момчетата единодушно решиха да предложат услугите си на Поли. Той отчаяно се нуждаеше от хора.

– Сигурни ли сте в избора си? – попита ги Поли.

– Сигурни сме, но трябва да ни отървеш от Бен.

– Това е моя работа – обеща им той.

Още същия ден обиколи всички заведения, които се намираха под егидата на Васко. Навсякъде обяви, че е осъдил на смърт Бен Търпин. И всички му повярваха. Знаеха колко е луд. Васко намери начин да го повика. Прие го с уважение в офиса си и го настани на фотьойла срещу себе си.

– Напоследък се чуват странни неща около теб – каза той.

– Всичко е вярно – отвърна лудият Поли. – Осъдил съм Бен Търпин на смърт.

След него в същия офис се появи самият Бен. Навремето Поли се съгласи се да стане кръстник на първото му дете и този път ситуацията удивително напомняше сцена от известния роман.

– Направи нещо, бате Васко! – примоли се Бен.

– Действай по роднинска линия – посъветва го Васил.

– Не искаше да се забърква в никакви истории с Поли. Знаеше прекрасно, че е способен на всичко.

В крайна сметка Бен Търпин откри Поли в едно смрадливо заведение. Падна на колене и му целуна ръка.

– Не ме убивай, ти си дал име на детето ми – сведе се до земята той.

– Живей! – изрита го Поли. – Но да не си се мярнал повече пред очите ми!

Така Бен Търпин отново се озова на улицата сам и свободен.

ГЛАВА 13

Луканката нямаше само врагове. Намираха му се и приятели. Най-близкият по това време живееше на двеста метра по-надолу. Беше зет на председателя на ревизионната комисия към ЦК на БКП някога и се занимаваше с карго-бул превози. Падането на комунизма изобщо не му се отрази. Едноетажната му къща по чудодееен начин се превърна в четириетажна, с голяма тераса. Именно там дебелия Андро и Пейчев се срещаха почти всеки ден, за да играят табла или шах. Разговаряха често за текущите събития. Андро разказваше какво става в политиката, без да уточнява подробностите, а Пейчев докладваше как върви бизнеса с всички подробности. Между разменените изречения на Андро изведнъж му хрумна, че Гоцев се е налпал с много власт. Освен това Пейчев категорично заяви името на истинския бос в престъпния свят – Васко Борца.

– Я ми го доведи този! – обади се Андро на генерала. – Искам да разговарям лично с него.

– Къде? – пита Гоцев.

– На терасата на Пейчев.

Гоцев веднага усети някаква клопка, но нямаше къде да мърда. Пристигнаха с БМВ-то на Васил и се представиха пред Дебелия Андро почти като примерни ученици от елитна гимназия.

– Значи ти си бил? – огледа отгоре до долу Васил Дебелия Андро, хареса лицето му, не одобри дългата коса, остана леко смутен от ниския му ръст, но като цяло го прие положително. – Нали знаеш, че не те е измислил чичко генерал, а аз?

– Знам! – скромно потвърди Васко.

– Малък ти е бизнеса, момче! Трябва да го разширим.

– Остави тази работа на мен – обади се генералът.

– Гоцев, ти нали обичаше да ходиш пеш? – репликира го Дебелия Андро. – Що не поемеш по улицата нагоре, пък да вземеш да се разходиш в горичката, докато ние тука решим какво ще правим?

– Сериозно ли говориш?

– Напълно. Възрастен човек си и всяка разходка ще ти продължи живота поне с един месец.

Гоцев изхвъркна от къщата като попарен. Беше ясно, че Андро смята да го изхвърли от играта. Андро на свой ред с удоволствие отпи

глътка уиски. Той отдавна възнамеряваше да се отърве от генералчето и от неговите безкрайни интриги.

Десетина минути след това Дебелия освободи Васко с аристократичен жест:

– Отивай си, момче! И се готви да посрещнеш по-големи мащаби! Светът ще се разгърне пред теб като океан – завърши патетично той.

Вместо да навлезе в океана обаче, Васил веднага отиде при Гоцев. Той беше достатъчно наивен, за да смята, че вече е фактор между тези хора.

– Винаги можеш да разчиташ на мен, началник! – обърна се той към Гоцев. Направи му впечатление колко бързо генералът е остарял. Изглеждаше съсипан.

– Благодаря ти момче, но току що ме пратиха в пенсия.

– Ще работиш с мен.

– Играта се води на много по-високо ниво, момче. Там ти нямаш думата.

На другия ден Васко извика своите бивши работници Маджо, Маргина и Димата. Всъщност помоли ги да го посетят, защото те отдавна се държаха като независими.

– Бизнесът ми се разширява – осведоми ги той без да споменава за разговора си с Дебелия Андро.

– Браво на теб – отвърна му спокойно Маджо.

– Гепихте петролната фирма, а не ми давате никакъв процент – продължи Бореца.

– Не можеш да имаш претенции към нас – подскочи Маргина. – Поскоро трябва да имаме претенции към твоя бизнес, защото ти помогнахме да го създадеш.

– Това не е разговор между приятели.

– Все още не е разговор и между врагове – обади се Димата. – Поскоро между партньори.

Васил търсеше тази среща поради две причини: първо, да покаже кой е босът и второ – да привлече тримата отново към организацията. Те търгуваха с петрол съвсем законно, докато той изкарваше от югоембаргото по трийсет хиляди марки на ден. Бизнесът им изобщо не го вълнуваше.

– Какви са ви претенциите? – попита ги той.

– Искаме хазарта и проституцията – сложи офертата на масата Маджо.

– А не искате ли да ми седнете на стола? – скочи разярен Васил. – Я

си ебете пукката майчина и ми се махайте от главата! Не желая да ви виждам повече!

Маджо се изниза с ехидна усмивка и изобщо не обърна внимание на ругатните. Димата го последва бесен. Маргина обаче се запъна на вратата и като нищо щеше да се сбие с Васил. Двамата бяха съученици и приятели от училище. До този момент винаги бяха се подкрепяли. Не се страхуваха един от друг, но приятелството им рухна за едни миг. Все пак Димата се сети да се върне и да издърпа Маргина. Иначе само един бог знаеше какво може да стане.

ГЛАВА 14

Моят живот също се промени. Трудно преживявах агентата срещу Андрейката. Васил забеляза депресията ми и ме изтегли в централния офис. Той отдавна беше зарязал рекета и се държеше като един от икономическите фактори в държавата, какъвто беше. Назначи ме за шеф на приемната.

– Какво трябва да правя? – попитах го аз.

– Тук ще идват различни хора, които искат общ бизнес с ресторанти, хотели, казина и така нататък. Твоята работа е да преценяваш кой от тях е свестен и кой иска да ни измами.

– Няма да ми е лесно.

– Не мога да ти предложа нищо лесно. Ти си един от малкото оправни и интелигентни момчета. Научи се да се оправяш сам.

Внезапното ми издигане в йерархията силно раздразни обкръжението на Васил. Особено бесен беше Тони-сервитьора, който отговаряше за търговската част. Веднага започна да ми пробутва всякакви идиоти, за да ме дискредитира. Един искаше да прави басейн с наши пари, друг мечтаеше за склад. Трети за нещо друго, напълно непознато на българския пазар.

– Дайте ми план-сметка – настоявах аз. – Искате пари и протекция, а не ми казвате какво ще спечелим ние.

– Нямаме такива специалисти – отговаряха повечето от тях.

– Ами като нямате, вървете на майната си! Най-фрапиращият случай беше с група руснаци, които искаха да изградят лаборатория. Имали рецепта за лекарство, лекуващо всякакви болести. Поискаха авансово пари за една година и в тях бяха включени освен сграда, лекари и лаборанти, дори секретарка и шофьор.

– Покажете ми един оздравял човек от вашето лекарство – казах им аз.

– Не става така – отговориха ми хорово те. – Първо трябва да поработим известно време и чак тогава ще видиш резултатите.

Изгоних ги, разбира се, но Тони им даде зад гърба ми десет хиляди марки. Повече не ги видяхме.

Другото ми задължение бяха заплатите на момчетата от охранителната фирма. Васко ме накара да забравя социалистическото разпределение още в самото начало.

– Няма да раздаваме по равно на всички – нареди ми той. – Тези, които са имали дупе да отидат първи и да се изложат на риск, ще получават винаги повече.

Аз бях напълно съгласен с него, но Тони все още живееше с идеята за братство и равенство. На всичко отгоре влагаше парите на офиса на срочен влог. Пирамидите бяха във възхода си. Получаваше 50 процента лихва, които даваше за месечни възнаграждения, а другите запазваше за себе си. Случваше се момчетата по два месеца да остават без пари. Иначе те не бяха малко. В сравнение със служебните ведомости на нормалните граждани изглеждаха безумно много. Курвите обаче струваха скъпо, луксозните дрехи още по-скъпи, хазарта също взимаше своя дял, а нощните заведения прибираха останалото.

– Вече два месеца не получаваме заплата, бате Васко! Нито ние, нито бригадите ни – оплакаха се бригадирите.

Васил веднага ме извика.

– Какво става, мой човек? – попита той.

– Да ти каже Тони – кимнах към вратата на отговорника по търговската част аз. Не исках да го топя, но не можех да крия истината. – Даде десет хиляди марки на някакви си руснаци.

– Руснаци ли? – побесня Васил и вдигна телефона. Намери Тони някъде из София. – Къде си бе, глупак? Искам те веднага тук!

Тони пристигна след половин час. Офисът беше пълен с клиенти, но Васил бе толкова яростен, че изобщо не се съобрази с тях. Нахвърли се върху Тони още от вратата.

– Колко пъти съм ти казвал, тъпанар такъв, да не работиш с руснаци? Тези боклуци не стават за нищо, ще ги гониш още от вратата!

– Сбърках, шефе – смутолеви Тони.

– Защо си им дал десет хиляди марки?

– Твоят човек ги даде.

– Лъжеш!

– Лъжа, шефе! – смали се Тони.

– А къде са заплатите?

– На срочен влог.

– Ще те смачкам, говедо – зарита го Васил. – Освен това заедно с Маймуняка чукате едно гадже. Омъжена жена. Ще му кажа още утре.

– Недей, шефе!

– Няма недей – изхвърли го от офиса Васил. Дори не обърна внимание на смаяните контрагенти.

* * *

Работата ми включваше и доста досадни задължения. Трябваше да се преборвам с всевъзможни идиоти от провинцията, които се домогваха до протекцията и влиянието на Васил.

– Кажй им да минат от другата страна на улицата – нареди ми той.
– Не прилича на един уважаващ себе си холдинг да търпи такава пасмина пред входа си.

Така и направих. Отвън пушеха, пиеха и разхождаха златните си ланци около петдесетина души. Не познавах нито един от тях.

– Ти какъв си – попитах един със златна корона върху главата.

– Аз съм Пантерата от Велико Търново – отвърна той.

– И какво искаш?

– Търся място под слънцето.

– Намери го на отсрещния тротоар – казах аз. И допълних: – Васил нареди да се махнете оттук и да се преместите отсреща.

В този момент за първи път разбрах каква сила е станала ВИС и нейният шеф. Измислените пантери, вълци, лъвове и разни други зверове кротко прекосиха улицата. Настаниха се в сянката на дърветата като стадо агнета. Някъде по това време се появи и Чичовото. Знаехме го още като Любо футболиста. Нахлу в офиса почти разплакан.

– Какво става приятел? – прегърна го Васил.

– Откраднаха ми гаджето – проплака той.

– Кой бе?

– Чопара.

В нашата махала Чопара беше грозната жаба от приказките. Гърбушко, на когото никой не обръщаше внимание. С годините обаче се сближи с малкия Тошко и стана най-големият вносител на шоколадчета в България. Подкара лъскави коли, някои от които влизаха за първи път в страната. Манията му беше да чука топ-манекенки. Прибрахме го направо от улицата.

– Вземете му десет хиляди долара глоба на този клоун – нареди ни Васил. – Да разбере как се посяга на чуждо.

Чопара обаче изобщо не помнеше кога и къде е чукал гаджето на Любо футболиста. Извади без да му мигне окоото десет хиляди долара от джоба си и ми ги връчи. Дори се разсърди.

– Защо ме мъкнете из цяла София, момчета! Не можяхте ли да кажете в самото начало?

Това наистина ни развесели. Изхвърлихме го на първата пряка.

– Не е лошо този да ебе по-често чужди жени. Ще забогатеем бързо – изхили се шофьорът ни.

Парите оставаха винаги за бригадата. Васко изобщо не се интересуваше от тях.

ГЛАВА 15

Курвенските истории не свършиха с Любо футболиста. Васил също имаше изключително красива приятелка от Люлин, но и беше наел апартамент в центъра на София. В добавка ѝ подари опел „Калибра“. Тя изглеждаше мило момиче и двамата излизаха по заведенията почти всяка вечер. Докато един ден Васко ни извика в собствената си пицария. Тя се намираще в квартал „Дружба“, точно под апартаментата му.

– Какво има, шефе? – попитахме го ние.

– Почакайте малко – махна ни той. Говореше по телефона с приятелката си и беше видимо вбесен. Освен това на масата му вече имаше две празни бутилки от шампанско. – Пак ли си ходила да се ебеш някъде? – крещеше в слушалката. – До гуша ми дойде от теб! – после затвори и се обърна към нас: – Момчета, отивате при оная мръсна курва и приборите „Калибра“-та. До час искам да ми го докарате пред пицарията.

За нас не беше никаква трудност да намерим приятелката му. На всичко отгоре тя ни посрещна учтиво и веднага даде ключовете. Нямаше вид на виновна.

– Не съм за една кола, момчета, но да знаете, че не сте прави. И Васил не е прав. Някой го е подвел.

– Вършим си работата, маце! – казах аз.

След един час опела наистина стоеше паркиран пред пицарията на Васил. Въпреки това той не изглеждаше много доволен. Отпрати ни и се прибра да спи. На сутринта, вече трезвен и с тежък махмурлук, ме извика в кабинета си.

– Знаеш ли какво разбрах? – сведе глава той. – Ебачът отново бил Чопара.

Още същият следобед Васил извика Маймуняка. Той отдавна му беше най-верният черноработник.

– Онова мръсно педерастче е забърсало и моето гадже – откровено му призна Васил.

– Той има някакви проблеми, шефе. Вероятно се надървя само на нашите жени.

– Трябва да се направи нещо.

– Остави на мен.

Чопара изведнъж изчезна и не се появи никакъв цяла седмица.

Само Маймуняка знаеше къде е. Какво са си говорили двамата остана тайна, но Маймуняка си купи нова кола за сто хиляди долара. Тлъстата глоба този път стресна Чопара и той реши да отдъхне в чужбина. Прекара една година в Германия.

Васил беше въвел строга подредба. При него свободно влизаше единствено Маймуняка. Всички други минаваха през мен. Селекционирах ги и решавах кой да допусна.

Един ден пред офиса спря раздрънкан мерцедес. Имаше толкова вехт вид, че ако беше човек, сигурно щеше да ходи на патерици. Караше го Женята Дългия. Задната врата се отвори и малкото човече, което се измъкна оттам се оказа Поли. Аз веднага застанах на входа така, че да не може да мине.

– Не ме ли познаваш? – погледна ме той право в очите.

Това винаги ме е дразнело много. Особено, когато го правеха дребосьци.

– Няма значение дали те познавам – отвърнах му. – Аз решавам кой да влезе при шефа.

– И не се страхуваш от мен?

– Не ми пука.

– Я, гледай ти? – изненада се Поли.

Охраната на Васил стоеше зад мен. Те веднага го разпознаха. Обадиха се на шефа и той излезе да посрещне лично стария си приятел. Прегърна го, разцелува го и ми го посочи:

– Този няма да го спирате никога!

После около входа на офиса се увъртя Женята Дългия.

– Как върви бизнеса, момчета? – попита невинно той. – Падат ли парички?

– И да падат не е твоя работа! – отблъснах го аз.

– Симпатията си ти! – потупа ме той по рамото. След около час Поли си тръгна и пътъом отново ме попита:

– Наистина ли, не се страхуваш от мен?

– Наистина – отвърнах му аз.

– Тогава защо стоиш при тези лигльовци? Знаеш къде да ме намериш, нали?

– Знам.

По това време аз наистина вече смятах хората на Васил за лигльовци и не бях далечно от мисълта да ги напусна. Докато ние се правехме на чиновници бригадите на Маймуняка, на Владаеца и на Митко Малкия щавеха наред из София и изкарваха луди пари. Няколко пъти

поставяхме въпроса пред Васил, но той винаги го отклоняваше.

– Стойте си около мен, момчета, мястото е сигурно и добре защитено!

Ние обаче не бяхме доволни. С моят приятел Венци свикнахме да ходим всяка вечер в една близка дискотека, собственост на Джоката. Той беше интересна фигура. Нисък и дебел като сумист, вечно потен и вонящ на пор. Имаше много пари от миналото си като барман в Японския хотел. Естествено поддържаше връзки с тайните служби. Освен тази дискотека държеше най-големите видеотеки в страната заедно с Доган и Венци Коня. Парите се изливаха върху тлъстия му врат като водопад. Носеше винаги едно и също сако с пет златни химикалки в левия и с пет в десния джоб. Беше изключително досаден.

– Как сте, момчета? – започна да се увърта около нас той. Знаеше, че работим за Васил и искаше подобно на много други да се навре в силовите структури.

Ние се дразнехме, защото той беше от нашия квартал и го познавахме отдавна. Преди не ни обръщаше никакво внимание. Сега обаче не само, че сядаше постоянно на нашата маса, а в един прекрасен ден ни поиска дори услуга. Домъкна някакъв смотаняк, когото представи като Пацо Състезателя.

– Какъв състезател? – попитах аз.

– Бивш – отвърна ми той. – По автомобилен спорт.

– Какво искаш?

– Има една манекенка в Люлин. Искам да я отърва от някакъв тип, който я притеснява. Ще ви платя кеш.

– Не можем да вземаме пари – дръпна се Венци. – Трябва да се обадите на Васил.

– Аз ще свърша тази работа – вдигна телефона Джоката.

След петнайсетина минути получихме разрешение за акцията. И тръгнахме към Люлин. Нямахме собствена кола. Пацо Състезателя ни натовари в неговия линкълн, който беше първият в България. Стигнахме до една смотана пицария, където манекенката се оказа сервитьорка. Искала да напусне бившето си гадже, да си прибере багажа и да се премести при Пацо.

– Защо ни занимаваш с такива простотии? – ядосах се аз.

– Положението наистина е много сериозно – обясни бившият автомобилен състезател.

– Щом сме дошли дотук, да свършим поне работата. – предложи Венци и аз се съгласих.

Тежкият линкълн спря плавно пред огромен блок в Люлинското гето. Нямахме никакво намерение да се намесваме в събитията. Останахме на задната седалка като наблюдатели. Първо изскочи майката на бившето гадже. Направи неопишуем скандал. Съседите увиснаха по прозорците като гроздове. След това се появи самото бившо гадже. Търчеше подир сервитьорката и сълзливо подвикваше:

– Върни се, обичам те!

Накрая във водевила се включи Пацо Състезателя. Удари бездарен юмрук на съперника си и двамата наченаха изключително смешен бой.

Ние се намесихме, колкото да спрем резила. Натоварихме любовниците в линкълна, след което Пацо потегли с бясна скорост.

– Иде ми да ти откъсна главата – хвана го за врата Венци. – Колкото ти си състезател, толкова тази курва е манекенка.

На другия ден Васил ни направи на нищо. Не вземеш нито стотинка от акцията, но това беше най-малкото.

– Изложили сте фирмата – разкрещя се той. – Така и аз олеквам покрай вашите глупости.

Нямаше какво да му отговорим. Съзнавахме прекрасно, че Васил беше прав.

ГЛАВА 16

Ние с Венци няхахме никакво намерение да простим на Джоката. Веднага след като Васил ни нахока, отидохме в дискотеката. Притиснахме го яко и той беше принуден да се откупи с две бутилки от най-скъпото уиски. Знаеше как да се подмазва. Изчака ни да се понапием и се присъедини към нас.

– Трябва да знаете, хлапета, че аз стоя много по-високо от Васил. Дори трудно го виждам, толкова ми е малък.

– Айде бе – ухили се Венци.

– Няма майтап.

– Всички висши ченгета са зад мен.

– Голяма работа си – отговорих му аз.

Ние наистина обичахме Васил, но чиновничеството все повече ни отблъскваше от фирмата. Искахме да се развихрим отново на улицата. Освен това, няхахме навършени дори двадесет години. Все още вярвахме на всичко.

– Това е част от ръката на Наполеон – показва ни Джоката стрита пепел, която спокойно можеше да ни представи и като част от ръката на Свети Петър.

– Ето ви част от кръста, на който е разпънат Исус, наречен от евреите Ешуа Ха Ноцри – подхвърли ни едно дръвце той. – А този метален къс ми е личен подарък от шефа на Малтийския орден – довърши ни окончателно Джоката.

По ръцете му имаше злато, колкото за един средно голям трезор. На врата му също висяха ланци, по тежки от вериги на затворници. Продължаваше да излъчва смрад, но очевидно ни впечатли.

– Знаете ли какво ще ви кажа, момчета – избра подходящия момент той. – Навсякъде в София шетат бригади, само в нашия квартал няма. Предлагам ви да го превземем.

– Кой ще застане зад гърба ни? – попита Венци.

– Аз. Смятайте, че имате дъб зад себе си. А зад дъба цяла гора. Няма да имате никакви проблеми.

Ние бяхме абсолютно наивни хлапаци. И през ум не ни мина, че кварталът изобщо не може да бъде превзет. Около нас гъмжеше от дипломати и ченгета от всички видове управления. Службите следяха дори броя и движението на мухите. Въпреки това се вързахме на глупостите

на Джоката и с неговия джип се придвижихме към квартала. Първо седнахме в една пицария, за да закусим. Трябваше да оправим малко пияните си кратуни. След това Джоката ни поведе към един блок, който беше точно до нашата кооперация.

– Къде отиваме? – попита го Венци. От известно време той се правеше на Майк Тайсън. Беше си обръснал главата, дори си докара същите белези по лицето с поялник. Джоката ни остави пред входа и започна настоятелно да натиска копчето на един от звъниците. Упоритостта му се увенча с успех. В крайна сметка отгоре слезе възрастен човек, облечен във военен анцунг. Изненадата ми беше огромна. Веднага разпознах Гоцев.

– Ти луд ли си да ми звъниш толкова рано? – просъска той. Явно някога бе помагал на Джоката в кариерата му на барман срещу дребната услуга да доносичи за всички чужденци в Японския хотел.

– Кварталът се нуждае от протекция, другарю генерал! – изпъна се като войник дебелият.

– Какво?

– Тия момчета са при Васил, обаче предлагам да ги вземем под наша закрила и да ги пуснем наоколо.

– Омитай се и да не съм те видял повече! – посиня от гняв Гоцев. Той губеше самообладание изключително рядко. Тъпотията на Джоката обаче му дойде много.

После отпрати дебелия и Венци към джипа, а мен ме задържа.

– Какво правиш, момче?

– Карам я някак си – отвърнах аз.

Навремето, когато ми помогна за казармата му занесох бутилка уиски. Той я върна, като ми обясни, че не употребява алкохол и ме накара да му обещаая, че някой ден като е свободен може да го черпя една малка боза.

– Дължиш ми една боза – хвана ме под ръка Гоцев, който явно помнеше като слон. – Сладкарницата сигурно е отворена вече, да вървим!

– Не знаех, че ще ни доведе тук този глупак – опитах се да се оправдая аз.

– Видя ли какво става като не ми се обаждаш. – усмихна се вече поблаго генералът. – Замесваш се в глупости. Не виждаш ли че този дебелак е вторична суровина?

Гоцев упражняваше някакъв вид старчески джогинг. Не тичаше, а подтичваше. Досмеша ме да му подражавам, затова просто ускорих крачка. Стигнахме до сладкарницата бързо. Седнахме и Гоцев наистина

поръча две бози.

– Разкажи за себе си, моето момче! – погледна ме изпитателно той.
– Правеше се на добряк, но си личеше опитът, натрупан с годините.

– Нищо особено – отвърнах.

– Аз също работех известно време за Васил. Консултирах го. Все пак не съм вчерашен. Обаче той ме изгони и сега съм при Маджо.

– Не ги разбирам големите игри.

– Няма нищо голямо, моето момче. Просто съм загрижен за Васко. Не е лошо да ми казваш от време на време какво става в неговия офис. Може да помогна, ако се наложи.

– Дума да не става – скочих аз.

– Ти си бил голям глупак – блъсна бозата си генералът. Не я допи и си я плати сам. Не пожела да го черпя. След това тръгна към дома си в различна от моята посока, макар че живеехме един до друг. Толкова беше ядосан.

Ние с Венци решихме да докладваме всичко на Васил, но дебелакът ни изпревари. Беше му разказал историята детайл по детайл, без да спомене, че той е инициаторът. Името на Гоцев също отсъстваше. Когато влязохме в офиса, Васил ни посрещна студен като лед.

– Стана една беля, шефе – опитах се да му обясня аз.

– Нима? – ухили се ехидно той. След това ни прибра служебните карти и ни каза: – Изчезвайте! Да видим как ще се оправите сами на улицата!

Ние знаехме, че на Васил му минава лесно и може би още до вечерта ще ни прости. Този път обаче решихме да не се връщаме.

ГЛАВА 17

След като ни изхвърлиха от ВИС, решихме да си отмъстим на Джоката. Той живееше също в нашия квартал, но в другия край на горичката. Прибираше се обикновено призори, придружаван от две три ченгета, които беше наел да пазят дискотеката и него. Пред блока нямаше как да го хванем. Качихме се на площадката, половин етаж над апартамента му. Предварително се бяхме подготвили със скиорски шапки, които като се смъкнат, видими остават само очите.

Ченгетата бяха мързеливи, пък и уморени толкова рано сутринта. Изпращаха Джоката до асансьора и рядко изчакаха да си влезе в апартамента. Точно там го сгасихме. Нахлупихме и на него една шапка, взехме пистолета, свалихме го отново пред входа и го набутахме в собствения му джип. Закарахме го навътре в горичката, близо до тенис-кортовете.

– Бъркате нещо, момчета! – държеше се съвсем спокойно той. – Приятел съм с Васил и Маджо, ще ви смачкат, ако разберат.

– Ние сме хора на Карамански – прошепна му в ухото Венци. Боеше се да не ни разпознае гласовете.

– Върнете ми телефона и веднага ще се свържа с него в затвора – отвърна начаса онзи мерзавец. Наистина познаваше големите босове.

– Няма да ти дадем нищо – смъкнах му гащите аз. Закопчяхме му ръцете с белезници около чепат дънер. Избрахме си по една жилава пръчка и му нашарихме задника. После паркирахме джипа пред неговия блок и се прибрахме.

Два часа по-късно Венци се обади в полицията като анонимен гражданин.

– Разходях си кучето и намерих в гората някакъв вързан мъж по гол задник – съобщи той.

От другата страна веднага се опитаха да разберат кой е на линията, но Венци затвори. Полицаяте рядко се отзоваваха на подобни анонимки. Този път обаче претърсили гората и намерили Джоката както сме го оставили. Разпитвали го дълго, но той не казал нито дума. Не човек, а желязо.

И как ще каже като не може да обясни резила си на никого. Полицаяте помислиха, че става дума за поредната битова история, свързана с жена и прекратиха набързо дознанието. Битият си остана бит и прочие.

Джоката го отнесе, но това не помогна нито на мен, нито на Венци да си намерим нова работа. Нямаше как да се преместим при Маджо, защото Гоцев ни беше сърдит, а Карамански продължаваше да кисне в затвора. Безделието както е известно поражда скука, а скуката те кара да правиш какви ли не дивотии. Започнахме да обикаляме заведенията, които по-рано охранявахме. Наливахме се без пари и не пропускахме да спретнем по някой среднощен скандал. Собствениците нямаха представа, че сме изгонени. Не смееха да ни кажат думичка. Една нощ обаче напердашихме оркестъра, защото не искаше да свири това, което му поръчахме и нашите бивши колеги пристигнаха. Разбрахме се веднага с тях и те ни покриха. Не казаха нищо на Васил. През следващата седмица това се случи още няколко пъти. Беше ясно, че не можем да продължаваме по този начин. Момчетата наистина ни пазеха, но все някога трябваше да кажат истината.

Идеята да отворим собствен бизнес ми хрумна след поредната нощна изцепка. Първата ни работа беше да променим имиджа си на борчета. Пуснахме дълги коси и се облякохме като най-обикновени младежи – с джинси, с хубави ризи и с якета. Рано ни беше за костюми. После купихме чисто нов ситроен с парите, които бяхме спестили от ВИС. Изборът не беше случаен. Мутрите караха предимно мерцедеси. Накрая намерихме три студентчета и открихме агенция за недвижими имоти.

Момчетата бяха изключително амбициозни. Назначиха се тутакси за началници. Дори поискаха секретарка.

- Ти какъв си, бе? – питаше ги един по един Венци.
- Директор по търговската част – отговори му първият.
- Директор по маркетинга и продажбите – разпери ръце вторият.
- Директор по рекламата – килна с глава третият.

– Много вождове, малко индианци – ядоса се Венци, но нямаше какво да правим. Бяхме решили да използваме стратегията на Васил и постепенно да разширяваме империята си, а тези паяци ни трябваша за фасида. Взехме под наем страхотен офис и на всичко отгоре ги карахме по бизнес-срещи като шофьори. В един момент решихме да проверим как протичат срещите. Взехме един от директорите в ситроена, закарахме го до апартамента, който трябваше да отдаде под наем на някакъв тежкар и му наредихме разговорът да протече близо до колата, за да слушаме.

– Не ми харесва това жилище – отсече баровецът. – Намери ми друго.

- Ами добре – сви се на две нашето директорче, което в случая се

правеше на брокер.

Ние с Венци обаче не бяхме свикнали някой да ни отказва каквото и да е било. Изключихме от колата и притиснахме изплашения тежкар до стената.

– Как не ти харесва, бе – кресна му Венци. – Я плащай и се нанасяй, да не те почвам!

– Спокойно момчета – пребледня от страх онзи. – Разбира се, че ми харесва.

После извади портомонето си и предплати с всичките пари, които имаше.

С времето установихме, че от наеми не се печелеше нищо. Минахме на продажби със същата стратегия. Директорчетата денонощно въртяха телефоните и ни затрупваха със сметки, но не можеха да пробутат нищо. Повечето от клиентите просто проверяваха пазара. Тогава се намесихме ние. Загашихме един шаран и го принудихме набързо да купи апартамента, от който се интересуваше. След това втори, трети и така нататък. Директорчетата онемяха от ужас. Особено когато ги привикаха в полицията.

– Вие мафиотска структура ли сте – попитал ги следователят.

– Ние сме студенти – отвърнали дружно те. – Помагаме си на следването.

– А какви са тия шофьори край вас?

– Трудови хора – отвърнал директорът по рекламата и следователят ги пуснал.

Другите агенции по недвижими имоти обаче, започнаха да пускат контра-реклами. Те добре познаваха бизнеса и разбираха какво става. Постепенно работата замря. И ние с Венци се принудихме да приключим с офиса. Директорите буквално се посираха, когато ни видеха.

Така затворихме тази страница от живота си.

ГЛАВА 18

След злополучната бизнес-кариера двамата с Венци се принудихме да се върнем към старата си работа. Единствената свободна валенция се оказаха боксьорите на Трайчо Манекена. Бяхме ги били и това създаваше известно неудобство, но те ни посрещнаха много приятелски. Трайчо също се зарадва.

– Не се притеснявайте момчета, каквото било – било – потупа ни дружески той по раменете.

– Абе, шибан занаят – промърморих аз, като си спомних как му натрошихме колата на парчета.

Трайчо обаче не беше злопаметен и държеше на своите хора. Имаше достатъчно пари. Бригадата му трябваше за самочувствие. Охраняваше дребни обекти и редовно отчиташе трийсет процента на Васил. За неговите бригадири не оставаше почти нищо, макар че повечето от тях бяха бивши легенди от бокса и улицата. Особено известен беше Божката – боксьор тежка категория. Грамаден мъж и добър човек. Той още не можеше да преживее унижението от покаянието си заедно с останалите боксьори в офиса на Васил. Фирмата се казваше ПИП и беше на една педя разстояние от офиса на ВИС. Събирахме се в кафето на Манекена „Аполон“.

Ние с Венци естествено отбягнахме да се срещаме с Бореца, но Божката обичаше да се разхожда по улиците и познаваше всички наоколо. Доста често го виждахме да се връща тъжен.

– Какво става с теб, Божка? – питаше го Венци.

– Онова борче пак мина покрай мен – сядаше умислен на ъгловата маса на втория етаж Божката и гледаше тъпо в стената. Нямахме как да преглътне унижението си. Преди години можеше да смачка Васко само с един удар, а сега неговата организация го беше прекършила.

* * *

Боксьорите не бяха агресивни като борците. Изглежда цялата им злоба се бе изчерпала на ринга. Избягваха побоищата и никога не налиха първи. Най-голямото заведение, което охраняваха, принадлежеше на Дим Фризьора. Намираше се на майната си, но правеше добър оборот. Дим беше гей, обаче се държеше по-мъжки от много хетеросексуални мъже. Нямахме никакви проблеми с него. За съжаление майка му се

изживяваше като крупна капиталистка и истерично тормозеше персонала. Някъде в края на зимата на Дим му се наложи да замине в чужбина и тя остана сама. Първата ѝ глупост беше да изгони една сервитьорка, само защото забърсала последната маса с мокър парцал. При това отказала да ѝ плати месечната заплата. Мъжът на сервитьорката пристигнал веднага.

– Каква си ти, че да прибираш заработени пари? – разкрещял се той.

– Махай се оттук, селяк! – изгонила го тя. Вбесеният съпруг на сервитьорката, безцеремонно откачил факс-машината и си заминал с нея. Точно тогава ни повика майката на Дим.

Пристигнахме с нашата кола. Всъщност тя бе единствената служебна в офиса. Придружи ни Борко Боксьора, бивша легенда в бокса и много благороден човек.

– Защо не платиш заплата на момичето, работило е цял месец? – попита той.

– Плащам ви огромни пари, а вие оставяте някакви маймуни да ме грабят! – разкрещя се тя.

Борко не продума повече. Мълча и по пътя към „Дружба“ 2, който по онова време приютяваше най-бедната част от населението в София. Стигнахме до голям жилищен блок, приличащ на затворническа сграда. Мизерията лъхаше отвсякъде. Позвънихме и съпругът на сервитьорката ни отвори.

– Какви сте вие? – тръгна на остро той. Венци веднага скочи да го бие, но Борко го спря.

– Ние не ти мислим злото, мой човек – успокои Боксьора разярения мъж. Виждахме с просто око, че правдата беше на страната на тези изключително бедни хора, но пък искахме да си запазим заведението. – Върни факса – продължи Борко. – Аз ще платя заплата на жена ти.

– Той не е тук. Трябва да отскочим до „Люлин“.

– Нямах проблем – обадох се аз. – Ние сме с кола. Прекосихме целия град и в Люлин спряхме пред подобен блок. Приятелят на нещастния съпруг се оказа същия бедняк като него. Веднага извади факса. После прошепна нещо в ухото на нашия „клиент“. Той пребледня до синьо.

– Ама ти си бил големият боксьор! – обърна се той към Борко. – Не ти искам парите, вземи си ги!

– Успокой се, мой човек – отблъсна го леко Борко. – Аз все ще намеря отнякъде.

Върнахме се в пицарията с факса и нещата бързо се успокоиха. С

Венци си мислехме, че Борко Боксьора ще си поиска парите от майката на Дим. Това обаче не се случи. Той дори отказа да и обясни как точно сме взели факса, макар че по онова време не беше по-богат от съпруга на сервитьорката.

* * *

Съдружник на Трайчо се явяваше небезизвестният Кольо Картофа. Шофьор му беше друг Кольо, с прякор Кучето – бивш спортен деятел. Изключително алчен по природа и невероятно брутален, той се насочи към нас като най-млади и най-неопитни според него. Изчака шефовете да заминат на почивка в чужбина с жените си и веднага ни потърси.

– Момчета, босът ми остави мерцедеса – извади ключовете той.

Знаехме, че лъже, но пък от друга страна „Бог високо, цар далеко“.

– Кажи, бате? – попита го директно Венци.

– Тръгвайте да изкараме малко пари!

Първо ни заведе в зъболекарски кабинет, където ни посрещна много мила женица.

– Здравсти, Кольо – обърна се към Кучето тя. – Да не те боли вчерашната пломба?

– Нищо ми няма – отвърна катилът. – Водя ти две момчета, които искат да говорят нещо с теб.

Ние с Венци останахме шашнати в кабинета. Изобщо не ни минаваше през ума да рекетираме тази симпатична зъболекарка, която на всички отгоре лекуваше тъпия си пациент. Извинихме се и излязохме.

– Ти луд ли си бе! – нахвърлих се аз върху Кучето.

– Що, какво съм направил? Знаеш ли колко пари за пломбата ми взе тая маймуна вчера? Малко щавене няма да й навреди.

– Голям идиот си! – приключи разговора Венци. Кучето обаче не се задоволи с неуспеха при зъболекарката и ни поведе към „Надежда“. Натисна един от звънците и ни набути в средно голям апартамент. Самият той не влезе. Вътре ни посрещна младо момче.

– Баща ми и майка ми заминаха – разпери ръце то. Ние отново се бяхме подстригали „канадска ливада“ и всичко му стана ясно на секундата. Фирмата се занимаваше с окабеляване на съседните апартаменти и видимо едва прохождаше. – Нямаме още никакъв капитал. Комшията се е объркал нещо.

– Кой комшия, бе? – зина Венци.

– Ами Кольо Кучето. Той живее под нас. Измъкнахме се веднага и този път едвам удържах Венци да не строши главата на онзи идиот.

– За нищо не ставате! – разсърди се той. Отпраща с мерцедеса и ни остави на улицата. Наложил се да си хванем такси.

Трайчо Манекена не се проявяваше като егоист. Позволяваше ни да си търсим допълнителен бизнес и не ни искаше процент от него. С Венци се сетихме за таксиджиите пред парк-хотел „Москва“, които навремето пласираха крадените ни стоки. Колонката беше една от най-силните в София. Отидохме при тях и директно им заявихме, че ако искат да останат на това място, трябва да ни плащат процент от заработеното.

– Утре ще ви отговорим! – обещаха те.

На другия ден ни посрещна главатарят им. Оказа се същият тъпан, който навремето ни разиграва с гумите и акумулатора, само че беше станал още по-дебел. Смяташе се за много як.

– Какви ги мислите, вие? – сопна се той. – Махайте се оттук, докато не съм ви помел!

По всичко личеше, че все още ни смята за квартални келеси, но Венци дори не го изчака да доизрече заплахата си и с мощен удар хвърли дебелика в нокаут. Другите шофьори моментално се разбягаха. Поразително ми приличаха на глутница кучета, останали без водача си. Следващата седмица изобщо не се появиха. По-следващата – също. В края на месеца паркира самотно такси.

– Ти кой си? – измъкнах аз шофьора от мястото му.

– Най-умният таксиджия – отвърна ми той. – Готов съм да ви плащам, защото сега цялата работа остава за мен.

Беше продажник разбира се, обаче на нас не ни пукаше. Повече се интересувахме дали ще падат пари. А те заваляха като дъжд. Съвсем скоро към този предател се присъединиха и други таксита, които смиренно си даваха лептата. Изобщо бизнесът тръгна. Не бяхме предвидили само едно обстоятелство – Васил държеше панорамата на парк-хотела и познаваше всички таксиметрови шофьори лично.

– Хубав бизнес сте си намерили – извика ни той в офиса. Не бяхме го виждали отдавна на живо. Изглеждаше все така приветлив, но ние усещяхме скритата в него ярост.

– Не е лош – казах аз.

– Сечено по цялата поста – отрязал ни той. Това означаваше, че прекъсваше бизнеса ни с таксиметровите шофьори завинаги. Нямахме мърдане.

* * *

Другият ни вариант беше да отидем при Жоро Илиев. Носеха се

слухове, че той и брат му са в конфронтация. Тъкмо мислехме да го търсим, когато в офиса на Манекена нахлуха двама от изродите на Жоро. Видимо бяха вчерашни. Дрогата ги държеше яко. Дочакаха Трайчо, но преди това лигавото им държане направо ни подлуди.

– Жоро иска да му върнеш парите, които ти е дал за колата на жена му – нахвърлиха се върху него те. – Двигателят блокира.

– Я се махайте от тук – побесня Трайчо. Не бяхме го виждали такъв.

Той се славеше като дипломатичен и етичен бизнесмен, обаче този път не издържа. Веднага след като онези излязоха, вдигна телефона първо на Жоро.

– Знаеш много добре, че съм ти продал читава кола – опита се да успокои тона Манекена. – Не съм виновен, че твоите идиоти са я карали без масло.

– Не ме интересува, искам си парите обратно!

– Ще видиш от мен пари, колкото от змия пичка – тресна му слушалката Трайчо и се обади на Васил:

– Плащам ти редовно, както сме се уговорили – каза му вече спокойно той. – Убеди брат си да не ме тормози за глупости! Не го заслужавам.

После се затвори в офиса си и до вечерта не го видяхме. Идиотите на Жоро обаче изчезнаха завинаги. Явно Васил наистина се беше намесил. Ние с Венци бяхме все още хлапета, но този епизод ни подсказа, че където и да идем, на този етап всичко зависи от Васко. И се отказахме от преместването при Жоро.

* * *

През това време Поли блуждаеше по улиците, самотен и несретен като клошар. Пропиля завезтия от Бен Търпин бизнес за секунди. Изстиска заведенията, които охраняваше и ги обезкърви за година напред. Парите от апартамента отдавна бяха изчезнали, а други не се задаваха отникъде. На всичко отгоре наистина желаше да се настани някъде и да прекъсне серията от местене по тавани.

Ситуацията беше лоша за всички. Васил ползваше протекцията на Дебелия Андрю, но това не попречи на старият шмекер да му вземе охранителния лиценз. Може би така искаше да го подчини още по-яко.

Зад Маджо стоеше Гоцев. Карамански продължаваше курорта си в затвора. Доцентът оцени правилно обстановката, направи общо събрание на спортните клубове и обяви новата си идея:

– Този път ще защитаваме изстрадалото население със силата на спортистите! – обяви патетично той. – Предлагам да създадем организация на спортните дружества, която да спре насилието и да озапти бившите борци, боксьори и всякаква измет!

С всеки изминал ден положението ставаше все по-лошо. Васил се чудеше кой път да хване, а Маджо се покри. Тогава на Поли му хрумна идея, каквато можеше да се роди само в неговата глава. Реши да вземе нещата в собствените си ръце и сам да очисти Доцента. Надяваше се срещу това да получи така дълго бленувания апартамент.

Поли започна да дебне Доцента като ловец дивеч. Не бързаше. Разучи му всички навици. Разбра, че има любовница, при която ходи всяка нощ. Измъкваше се рано сутрин и преспокойно минаваше през градинката, докато стигнеше до тролейбусната спирка. Очевидно се смяташе за безсмъртен.

Поли отново извика Женята.

– Къде ще ходим? – попита напласнено Дългия. Още не беше се освестил от убийството на Животното.

– Решил съм да спортувам сутрин – отвърна му Поли. Женята изобщо не му повярва, защото знаеше, че Дребният не обича никак подобни занимания. Изненада се като го видя по къси гащи, фланелка, шапка на главата и черни очила. Освен това носеше в сак анцунг и маратонки.

– Чакай ме тук – остави го Поли в края на улицата и влезе в градинката.

Там започна да прави лицеви опори, да кляка и да подскача като типичен фитнес-маниак. Дребният му ръст създаваше впечатление за влюбен в спорта тийнейджър. Доцентът мина по край него, без да му обърне никакво внимание. Поли спокойно го настигна. Изстреля два куршума в главата му. После без да бърза, разглоби пистолета и започна да разхвърля части от него в околните канали, в кофите за боклук и храстите. Беше запознат със златното правило: „Няма оръжие, няма престъпление.“ Накрая спокойно се вмъкна в колата на Женята. Започна да се преоблича досадно дълго, като особено наблегна върху връзките на маратонките си. Писькът на полицейските автомобили вече се чуваше, но това изобщо не го разтревожи.

– Знаеш ли какво, Женя? – предложи той. – Срещу нас има баничарница, а пак аз умирам за пресни банички с боза. Искаш ли да хапнем по една?

– Както кажеш – съгласи се Женята. Пресякоха алеята сякаш нищо не се е случило.

Поръчаха си по една баничка с боза и без да обръщат внимание на паниката отвън, търпеливо ги изядоха. После Поли изненадващо отказа да спортува.

– Омръзна ми – обърна се той към Женята. – Карай ме вкъщи да спя!

Женята го остави в квартирата му и след това мина през едно приятелско заведение. Там имаше телевизор. Ужаси се, когато видя репортажа за убийство на Доцента. Веднага направи връзката.

* * *

Маджо също се уплаши. Сложи бариера пред трите замъка в полите на Витоша и увеличи охраната двойно. Очакваше всеки момент нападение от каратистите.

Васил също взе необходимите мерки. Около офиса му гъмжеше от Висаджии.

Никой от тях не смееше да мръдне сам из София. По-късно се оказа, че тези мерки са напълно излишни. Вместо да нападнат, каратистите са покриха. Месец по-късно, Поли се нанесе в новия си апартамент и спря пред него чисто нов мерцедес Е класа с две врати. Запазена марка му беше да не я заключва. Просто слагаше на волана бележка с надпис: „Тази кола е на Поли“.

ГЛАВА 19

С настъпването на зимата Поли реши да се откаже временно от убийствата. Не защото не му харесваше да изкарва лесни пари с едно дръпване на спусъка, а поради липса на подходящи обекти. Единствената едра риба Карамански все още се криеше в затвора. По-дребните не си заслужаваха труда. Освен това Поли ненавиждаше къртовския труд на традиционните бизнесмени. Беше го намразил покрай собственото си фабрикантско семейство. Това не му пречеше да се оглежда навсякъде по света откъде текат парите. Когато разбра, че Васил е останал без лиценз за охранителна дейност, веднага отиде при него.

– Предлагам ти да станем застрахователи, братко! – оферира той.

– Нямам понятие как се прави това... – отвърна чистосърдечно Васко.

– Обяснявам просто – вместо да охраняваш, със същите бригади застраховаш. Лепиш стикерите и си гледаш кефа.

– Ами, ако се случи фал, нали трябва да плащам? – опъна се Васил.

Той изобщо не владееше упражнението изваждане. Умееше единствено да събира.

– Нямаш проблем. Не сме ДЗИ. Ако някой наруши правилата ще плаща хем глоба, хем гяволъка си.

Работата обаче не потръгна. Луксозните коли бяха собственост на тлъсти бизнесмени, които изобщо не пожелаха да ги застраховат при Васко, а предпочитаха все още действащите държавни компании. Бизнесът също не налиташе. На практика бившите охранителни бригади просто сменяха формата, без да променят съдържанието, но приходите намаляваха с всеки изминал ден. И Васил се разсърди.

– Подведе ме! – развика се той на Поли. – Застрахователната компания изисква голям персонал, а не носи никакви приходи.

– Имам план – успокои го Поли. – Ще им направя предложение, на което няма как да откажат.

Ние с Венци продължавахме да гладуваме покрай боксьорите. Пари нямаше, но забавления колкото щеш. В основата на повечето от тях стоеше Кольо Картофа. Той имаше брат близник Нико, с когото си приличаха като яйца. Кольо се изправяше пред нашето заведение на „Витошка“, надянал боксови ръкавици и скръстил ръцете си зад гърба. Изчакваше да мине някой особено наперен тузар и внезапно му

нанасяше десен прав. Онзи се чудеше как да реагира. Не знаеше защо е ударен, а освен това като ни видеше наредени един до друг двуметрови мъже, кротко продължаваше пътя си. Ако случайно някой се оплачеше на полицията, Кольо винаги отговаряше:

– Не съм бил аз, може би брат ми Нико.

Другото ни забавление беше, да пръскаме с воден пистолет минаващите покрай заведението мадами, както и педеругата Евгени Минчев. С него се гаврехме всеки ден, но вместо да ни отбягва, той нарочно минаваше пред кафето. Видимо му харесваше да има вземане-даване с яки момченца.

Над „Аполон“ живееше амбициозна баба реститутка. Тя също се правеше на бизнесдама. Беше открила клек-шоп в мазето, продаваше алкохол, цигари и разни други боклуци. Кольо най-редовно пазаруваше от нея. Пълнеше торбата с бутилки уиски, кашони с цигари и хрупкави мезета, след което успокояваше бабата:

– Ей сега ще се върна да ти платя! – обещаваеше той. Разбира се, това никога не ставаше.

– Кольо, кога ще си оправим сметките от вчера? – идваше на другия ден бабата.

– Какви сметки? – пулеше се Картофа.

– Напълни цял плик със стока?

– Каква стока, ма? Това е бил брат ми!

– Сега кой ще ми плати? – проплакваше бабичката.

– Ами, той. Ако го откриеш – приключваше разговора Кольо.

Животът при боксьорите наистина беше лек, но отчайващо безпаричен. Налагаше се да си намерим нещо по-доходно. Офисът на Поли се намираще на стотина метра по-нагоре и всеки ден го виждахме как слиза от колата и се насочва към входа на кооперацията. Васил го беше назначил за директор на застрахователната компания. Един ден го причаках:

– Здравсти – представих му се аз. Венци стоеше мълчаливо до мен.

– Какво искаш? – попита ме директно Поли.

– Работа.

– Работа има, но пари няма. Не се тръгва така, момчета! Първо ще питате за пари, а после за бизнес.

– Не разполагаме с голям избор.

– Всъщност, ако дойдете при мен и свършите нещо, може би ще потекат и пари.

– Къде да си подадем документите?

– Няма да се назначаваме и да се записваме във ведомости – отрязани Поли. – Имаме далеч по-сложни задачи.

Боксьорите не ни се разсърдиха. Изпратиха ни с най-добри чувства и пожелания за успех. Два дни по-късно се настанихме в тайния офис на Поли. Той беше с един вход и два тайни изхода. Там командваше Женята Дългия. Поли обикновено идваше привечер, изтощен от чиновническата работа в официалния офис. Един ден обаче пристигна светнал като слънце. Така изглеждаше, когато замисляше ново престъпление.

– Слушайте ме добре, момчета! – събра ни той – Управлявам застарователна компания, която не върви на добре. Искам от вас да издирите всички крадци на автомобили в София и да поемете контрола над тях.

Ние бяхме заобиколени от рецидивистите на Карамански – хора с огромен опит и без никакви скрупули. Това влизаше в стратегията на Поли. Объркваше млади и стари, докато младите се научат на занаят, след което освобождаваше старите. Искаше да разполага само със създадени от него кадри.

– Какво правим с тях, ако се опънат?

– Биете ги, докато окрадат всички коли средна класа – нареди безцеремонно той. – Искам да ги складират по техните гаражи, а вие да ги опишете. Не трябва да продават нито един автомобил без мое разрешение!

– Какво ще каже Васко като разбере, че работим за теб? – попитах аз.

– Не се притеснявайте, това е мой проблем!

– Какво ще каже Маджо – обадиха се част от другите.

– Еби му майката на Маджо!

– Какво ще каже Карамански? – изправи се един от боксьорите.

– Нямата грижа, момчета. Вие работите за Поли. Разрешавам ви да го заявявате на всеки, който ви търси сметка. После аз ще му търся сметка. От вас искам само да изпълнявате задачите съвършено.

Параноята преследваше Поли нон-стоп – постоянно му се привиждаха предатели. Раздели бригадата на групи от по четири души и никой не знаеше какво прави другият. Пердашихме крадците на автомобили наред. Те бяха особена порода хора. Малко бой не им стигаше. Предпочитаха да отнесат два три юмука и още толкова ритници, но да си запазят парите. Затова ги пребивахме жестоко. Най-упоритите мъкнехме на Витоша. Погребвахме ги в снега, докато се съгласят на условията ни. Аз бях в една група с Венци и Женята. Получихме задача да хванем един

особено хитър крадец. Беше отмъкнал автомобила на наши познати и чакаше откупа в един вход на „Витошка“. Не го познавахме лично. Видяхме мъж, който отговаряше на описанието и тихомълком го обградихме.

– Бъркате нещо, момчета! – веднага влезе в роля той. Изглеждаше около трийсет и пет годишен, напълно благоприличен гражданин.

– Обикалях „Витошка“, за да купя подарък на дъщеря си – показва ни паспорта той, където датата наистина съвпаднаше. – Беден съм като църковна мишка, безработен съм и някакви непознати хора в лъскави костюми ме помолеха да се появя тук в определен час и да получа запечатан плик. Обещаха ми десет долара.

– Как ще те намерят? – хвана го за врата Венци.

– Наредиха ми да вървя по булеварда, те щели да ме открият.

– ОК, тръгвай! – пусна го Женята.

Тарикатът мина пет пъти от горния до долния край на „Витошка“, но никой не го спря. Принуди ни да се обадим на Поли:

– Човекът е пълен сиромас – каза му Женята. – Твърди, че някакви го използвали.

– Какъв сиромас, бе! – развика се Поли. – Карайте го на Витоша и ще разберете каква стока сте хванали! Това е най-печеният мошеник.

Час по-късно спряхме до една от поляните по пътя за хижа „Алеко“. Венци разсъблече тариката чисто гол, хвърли го на земята, и го накара да се зарива със сняг. Аз трябваше да му счупя ръката. Женята отговаряше за краката.

– Признай си! – убеждаваше го той.

– Чухте цялата истина, момчета! – предаде се съвсем онзи. – На кръст да ме разпънете, нямам какво повече да кажа.

Женята отново се обади на Поли. Говори дълго с него. Убеждаваше го, че сме хванали съвсем невинен човек.

– Я не се занасяйте! – разкрещя се Поли по мобилния телефон, който по онова време носехме с цяло куфарче. Изглеждаше доста странно за съвременните разбирания. Представляваше нещо като миниатюрна военно-преносима пощенска станция. На нас обаче ни вършеше работа. Пък и не можехме да избираме. Все още нямаше други. – Късайте му главата на този мошеник, докато не каже истината!

Ние обаче бяхме твърдо решили, че сме сбъркали.

Свалихме мъжа до града, дори му обещахме компенсация в пари заради изтезанията. Прибрахме се омърлушени в офиса. Малко по-късно пристигна Поли. Не изглеждаше ядосан. Държеше се по-скоро

присмехулно и насмешливо.

– Какво става, юнаци? – ухили се той.

– Пуснахме човечеца! – разпери извинително ръце Венци. – Дъщеричката му има рожден ден все пак.

– Дъщеричката му има рожден ден, когато му скимне – хвърли поне десет паспорта на масата Поли.

На всеки от тях наистина имаше различни дати. Тарикатът ползваше един и същи номер, за да се отърве, ако евентуално го хванат.

– Продължавайте така, момчета – заряза ни Поли. – Ако се държите като шарани, далеч ще стигнем – добави той преди да излезе.

Ние останахме като гръмнати.

По-опитните бригадири и преди ни бяха убеждавали, че информацията на Поли е желязна. Но сега се убедихме окончателно.

ГЛАВА 20

Случаят с дребния тарикат съвсем разклати чувството ми за справедливост. Спортът ме беше научил да не понасям поражения, пък и тепах не търпеше лъжа. Или съдията вдига твоята ръка, или тази на противника ти. Правилата са ясни и точни. Дори да се манипулираха понякога, те не бяха тайна за никого. В реалния живот всичко се оказва съвсем друго. Всеки мамеше колкото може, но аз нямах никакво намерение да се предавам. Нито да остана на нивото, на което се опитвах да ме задържат. Имах си лична стратегия за пътя към върха и знаех точно какво искам.

– Предлагам обект, от който можем да ошавим доста пари – заявих аз на Женята.

– Какъв – заинтересува се той.

– Двама стари авери от махалата – Илиян и Марин. Шетат из цяла България и крадат коли като за световно. Не се отчитат на никого.

– Познаваш ли ги добре?

– Познавам ги прекрасно.

Цялата следваща седмица мъкнех Марин и Илиян по най-елитните столични заведения. Научих всичко за тях – защо се събират, с кого се събират и най-важното, къде се събират. После им заявих, че заминавам в командировка. Предварително се бяхме разбрали с друга бригада да ги загаци и да ги отведе в хангара, където държахме пленниците. Операцията мина без никакви усложнения. Двамата ми бивши приятели имаха моя мобифон и веднага звъннаха.

– Помагай, Жоре, загазихме!

– Къде сте? – попитах аз, макар че бях от външната страна на хангара.

– Затворили са ни някъде. Не знаем какво искат от нас.

– Дай ми шефа!

Обади ми се колега, с когото се виждах в тайния офис на Поли всеки ден. Разиграхме невероятен театър. Двамата идиоти се вързаха, защото вярвах на слуховете от улицата, че Поли и Васил играят отделно.

– Това са мои хора – заявих аз от името на Поли.

– Няма твои, няма мои. Васил вече знае за тези двамата – отвърна ми колегата. – Да снесат петдесет хиляди марки и ги пускам.

Илиян и Марин можеха да намерят дори повече, но скръндзлъка

надделя.

– Нямаме толкова – изреваха на умряло те. Караха шикозно БМВ тройка за трийсет хиляди марки. Предложих им да оставят колата. – За къде сме без нея? – проплакаха те.

– Не знам, момчета. Положението е сериозно. Мога да ви намаля глобата до двайсет хиляди марки, но трябва веднага да ги внесете.

– Ще ги внесем – съгласиха се неохотно двамата юнаци.

Внесоха парите още същата вечер. След това с ентузиазъм започнаха да работят за мен. Една от причините беше, че трябваше да избият двайсетте хиляди марки, а другата, за да не попаднат отново между шамарите на борците. Поли обичаше популизма и умееше да го прилага, когато трябва. Събра собствениците на всички откраднати автомобили. Получи се нещо като общо събрание на ограбените.

– Дами и господа! – изпъчи се той, опитвайки се да надрасне себе си. – Успяхме да намерим вашите автомобили, но битката продължава. Бандите на Карамански са навсякъде. Единствената ви защита са стикерите на нашето застрахователно дружество.

Изглеждаше странно, но тактиката му проработи. Мнозинството от хората му повярваха. В края на годината Васил със задоволство констатира, че застраховките се увеличават многократно.

На Поли всичко му се струваше малко. Беше доволен от развитието на застрахователната компания, но тежките коли на баровците силно го привличаха. Събра ни за пореден път и постави нова задача.

– Доволен съм от вас, момчета. Обаче ще си получите парите след като привършите следващата акция.

– Каква е тя? – попитахме.

– Разни тузарчета и измислени банкери се разхождат из града с 8 класи и БМВ-та седмици. Искам да ги прихванете!

Тази работа беше значително по-трудна. Изискваше предварителна подготовка, която включваше продължително следене, уточняване на навигите и фиксиране на местата, които баровците обикновено избираха, за да паркират. Карахме подир тях обикновено с невзрачна кола. Загащвахме ги предимно в подземни гаражи или в глухи улички. Не желяхме да има свидетели.

По неизвестни причини Дебелия Андро се опита да възпре намеренията на Поли. Полицията дебнеше на всяка крачка. Ние ходехме облечени абсолютно еднакво, с дънки, дънкови якета и скиорски шапки, с процеци за очите. Понякога дори слагяхме ски в багажника и когато ни спираха съвсем спокойно заявявахме, че сме тръгнали към пистите на

Витоша. Всъщност целта на тази дегизировка, беше да не могат да ни опишат.

Поли на свой ред не искаше да се кара с Андро и ни нареди да действаме изключително предпазливо. Дори ни забрани да употребяваме белезници. Носехме сезал. Най-якият от нас хващаше баровеца през врата и затискаше устата му да не вика. Двама от другите, връзваха му ръцете. Шофьорът измъкваше ключа от джоба му и подкарваше мерцедеса към предварително уговореното място. Указанията бяха точни – дори и да се появи полицейски патрул, да не спира. След двайсетина минути оставяхме уплашения баровец край някое дърво или в подземен гараж, но преди това задължително обяснявахме, че сме хора на Карамански. – Имаш много здраве от Кръстника – прошепваше му някой от нас.

После се изтегляхме с таксиметрови коли и се събирахме в предварително уговорения пункт. Преследващата кола прибирахме на другия ден. Пращахме нов човек за нея. Той разиграваше кратък театър с двигателя, след което я докарваше пред тайния офис.

Васил и Поли много мразеха дъртите мошеници. Най-ги дразнеше, тяхната надменна ленивост. Работеха с бившите комунисти и гледаха на нас като на недорасляци, а ние се борехме за всеки лев. Те бяха следващите ни клиенти. Не представляваха особена трудност. Събрахме колите им, като тенекии за вторични суровини и съвсем скоро на всяка от тях грееше стикера на застрахователната компания.

Поли обаче, не се задоволяваше с малко. Този път реши да посегне на големите престъпници. Особено го ядосваше Цецо Враждебеца. Мандахерцаше се из София с огромен мерцедес и се правеше на независим. На всичко отгоре не беше лесен. Винаги държеше под седалката си автомат.

Хванахме го посред бял ден, на булевард „Витоша“. Женята отвори вратата и насочи към него автомат. Аз отворих другата и ритнах ръката на Цецо, който тъкмо посягаше към своето „Узи“. Извадихме го навън пред погледа на минувачите, но никой не посмя да се намеси.

– Грешите, момчета! – съвсем спокойно каза той.

– Поли никога не греша! – отвърна му Женята. После шофьорът отмъкна тежкия автомобил към хангара, а ние пуснахме Враждебеца да си върви по живо, по здраво. След седмица той също залепи стикер на застрахователната компания.

ГЛАВА 21

Васил за първи път изглеждаше щастлив. Застрахователната компания действаше на пълни обороти. Стратегията на Поли се оказва успешна. За да му се отблагодари, той му даде десет процента в акции. И Поли заработи още по-яростно. Реши да обхване цялата страна. Тръгна като апостол от град на град, като навсякъде откриваше офиси на ВИС-2. Първо търсеше най-големите местни тарикати. Славата му на човек, който не се церемони много, се носеше навред. Не му беше трудно да организира срещите си.

– Искате ли да бачкате за нас? – питаше той. Повечето се съгласяваха веднага, но имаше туземци, които се смятаха неуязвими на местна почва. Тогава Поли намираще по-малки тарикати. Агитираше ги бързо и просто:

– Ние заставаме зад вас, момчета. За нула време ще овладеете целия град.

Най-големите баровци в провинцията разбира се го отпращаха, без да се включват в играта. Поли не показваше с нищо яда си. Заявяваше им съвсем скромно:

– Това ви лишава от възможността да идвате в София, пичове! Ще си седите на село, докато изгниете!

Много от тежкарите звъняха директно на Васил, без да знаят, че той и Поли отдавна играеха на доброто и лошото ченге.

– Не мога да се оправя с тоя луд човек – разперваше ръце Васко.

Беше му малко криво да признае своята безпомощност, но пък от друга страна така бизнесът вървеше нагоре.

* * *

Междувременно Васил се опитваше да легализира бизнеса. Назначи няколко действащи застрахователни агенти, които по-късно издигна до изпълнителни директори по ресори. Тези хора нямаха нищо общо с престъпния бизнес. Гледаха си работата като примерни чиновници, но силно нервираха Поли. И той реши да постави над тях свой човек. Изрови отнякъде един стар уличен бандит – Торука. Познаваше го още от „Магурата“. Беше генералски син и по комунистическо време вилнееше на улицата напълно безнаказано. Няколко пъти беше помагал на Поли, докато един ден борците го смачкаха. Оттогава изчезна. Поли обаче

никога не забравяше кой го е подкрепил в труден момент и назначи Торука за изпълнителен директор на централния офис. Там оборотът се въртеше най-силно.

– Трябва да говоря нещо с теб! – влезе в кабинета му по обяд той.

– Твой съм, шефе! – почеса се по главата Торука. Преди години той покровителстваше Поли и сега никак не му беше приятно дребният да го командва.

– Искам да ми изтеглиш сто хиляди лева от оборота.

– Ами Васил?

– Ще си понесеш последствията, ако разбере.

Торука изведнъж се озова заклещен между чука и наковалнята. Колебаеше се, но беше толкова гладен, че дори не му се помисляше да излезе отново сам на улицата. Отклони сто хиляди долара с голям страх. Даде ги на Поли и той веднага отвори дискотека в Студентски град. Нарече я „Алкатрас“. После си взе и съдружник – един арабин. Казваше се Мишел Хирш, но Поли бързо го прекръсти на Мишо Арабина. След което прехвърли на Васил трийсет процента „въздушна партия“. Тоест даде му трийсет процента от дискотеката, без да му иска никакви инвестиции.

Всичко изглеждаше наред до момента, в който Васил установи, че му липсват сто хиляди долара от оборота. Веднага се усъмни в Торука.

– Вземате го и го карате на Витоша, докато признае – нареди той на момчетата си.

Торука обаче успя да се обади на Поли и той се завърна спешно от провинцията. Нахвърли се разярен върху Васил.

– Защо пипаш моя човек?

– Спокойно бе, Поли! – дръпна се Васко. – Ти си ми съдружник, имаш десет процента, а стоте хиляди долара наистина липсват. Защо да не го натрошим този тарикат?

– Ако го пипнеш, веднага ти излизам на война – скочи Поли. Беше му ясно, че Торука няма да издържи и ще го издаде. Освен това още преди месеци Поли направи консултации с няколко юристи около десетте процента, които притежаваше от застрахователната компания.

– Това са много пари – казаха му те – След години ще бъдат милиони!

Но той нямаше търпение да чака. Торука му помогна да отвори свой бизнес и се чувстваше длъжен да му помогне.

Поли винаги ползваше един и същи пиниз, когато искаше да се измъкне от заплетена ситуация. Сърдеше се като малко дете. Този път

тресна голямата стъклена врата, която заграждаше офиса на Васил и хукна навън. Васко дори не го заподозря.

– Чакай бе, човек! Остани да се разберем!

Поли обаче вече беше измъкнал Торука навън и го качваше в колата. Така го спаси.

Още същата вечер обра момчетата от четирите официални офиса на застрахователната компания и ги доведе при нас. Бяхме около двадесетина души.

– Слушайте момчета – изправи се пред нас Поли. За първи път го виждахме толкова официален, с черен костюм, вратовръзка и балтон. – Днес се скарах с Васил и от утре отиваме на война. Преди това обаче ще ви почерпя яко – поведе ни той.

На нас ни изглеждаше много странно, дори екзотично някой да се изправи срещу Васил. От друга страна знаехме, че Поли не си поплюва и винаги изпълнява заканите си. Настанихме се в едно голямо сепаре на дискотека „Алкатрас“ и макар мрачно настроени, опитахме да се забавляваме. Хората на Маймуняка обаче вече бяха научили за скандала. Търсеха конфронтация, без да имат нареждане от централата. Трябваше им само повод.

Намериха го след пристигането на Бен Търпин, когото Поли беше поканил лично. Възнамеряваше да го реабилитира.

– Ти пък какво правиш тук? – изправи се пред него един едър глупак от дружбенската бригада на Маймуняка.

– Пия си питието заедно с Поли – кротко отвърна Бен.

– Чупи се, защото ме дразниш!

– Ама недей така, батка! – изправи се Бен. Явно не беше забравил стария си номер. Увъртя се около дебелака и най-изненадващо заби глава в челото му.

Онзи обаче се оказа твърде здрав. Дори не помръдна. Започна да млати Бен като маче в дирек. Ние не се намесвахме. Интересното беше, че здравенякът, който охраняваше Бен също си траеше. Наблюдаваше равнодушно, сякаш присъстваше на боксов мач. Накрая Поли не издържа.

– Айде стига толкова! – застана той между двамата.

– Кой си ти, че да ми кажеш стига? – побутна го дружбенския бригадир. – И какви са тези тъпанари около теб? – започна да го изблъсква той към стената. – Мъкнеш ги тук само да ме ядосват!

В този момент не издържахме. Скочихме и смачкахме глупака като сунгер. Едва успя да излази от заведението.

– Ти защо през цялото време не свърши нищо? – нахвърли се Поли върху охранителя на Бен Търпин.

– Ами те бяха ек-ек – разпери ръце онзи. – Не смятам, че е честно да се намесвам.

– Майко мила, откъде ви намират такива тиквеници? – хвана се за главата Поли – По-тъп си дори от господаря си.

ГЛАВА 22

На другия ден Поли ни събра в едно заведение срещу нашия офис. Бяхме същите хора от предната вечер. Васил мина покрай нас с черното си Grand Cherokee на път за неговия офис. Огледа ни внимателно, но не изглеждаше ядосан. Дори прие снежните топки, които Женята хвърли по него като невинна закачка. По-късно явно му бяха обяснили за снощния скандал и след около час новият шеф на наказателните му бригади Пацо Турчина събра на отсрещния тротоар около стотина души. Неудобството беше смазващо. Всички ние до преди два дни се чувствахме колеги и работехме за една кауза. Другата разлика беше, че хората на Пацо съвсем се бяха размекнали напоследък. Достатъчна им беше сакралната фраза: „Васил нареди!“ за да си свършат работата. Бяхме четири пъти по-малко от тях, но те изглеждаха много по-уплашени.

– Какви глупости си вършил пак? – провикна се Пацо Турчина към Поли.

Той стоеше изправен пред нас с черния си балтон и хич не му пукаше.

– Не ми говори така! – предупреди го Дребния. Тогава Пацо пресе-че улицата и се изправи пред него.

– Да пускам ли кучетата? – присви очи. – Снощи отново си вилнял.

– А ти ще издържиш ли, ако някой селски цървул ти направи така – удари го няколко пъти с права длан по рамото Поли. Това беше много тънък психологически момент. Бригадата на Пацо не чуваше какво си говорят, но прекрасно виждаха как Турчина търпи удари, без да отвърне. Направо се смразиха.

– Може и да си прав – отдръпна се Пацо. – Иди да се разбереш с Васил, не е хубаво да се карате.

– Ще дойда, когато аз реша! – отрязва го Поли. Пацо кимна. После се върна при неговите хора и постепенно опразниха тротоара.

Час по-късно Поли наистина отиде в офиса на Васил, придружен от нас. Посрещна ни Пелтека – стар разбойник, но и доскорошен колега. Опита се да заговори Поли. Той го подмина като човек без значение. Тогава Пелтека се обърна към нас:

– Не е хубаво да се разминаваме така! Стари приятели сме! Ако ще се стреляме, не забравяйте, че не е добре да се уцелваме.

– Гледай си службата – потупа го по гърба Женята. – Ние не

определяме правилата.

Поли влезе при Васил и отвърте се чуха куп взаимни обвинения. Двамата се надвикваха явно ядосани до краен предел.

– Не стига, че липсват пари и криеш твоя човек, ами и налиташ! – крещеше Васил. – Не можем ли да се оправим като съдружници?

– Щом ми прещаш хора, няма за какво да говорим! – не му отстъпваше Поли.

– Тогава ти вземам десетте процента – приключи разговора Васил.

Поли излезе бесен, тресна стъклената врата и тя се разпадна на малки парчета. Ние го последвахме. Беше повече от ясно, че мирът свърши.

Потеглихме към хотел „Родина“, където напоследък обичаше да прекарва времето си Жоро Илиев. Намерихме го в прекрасно настроение.

– Какво става, мой човек? – провикна се към Поли той. – Разбрах, че си се скарал с брат ми.

После изгони придворните рецидивисти и поръча по една бутилка уиски за всеки.

– Беля – оплака се Поли.

– Няма лошо. Все някой трябваше да се опъне на брат ми. Той мачка наред и не се съобразява дори с мен.

– Ще отскочиш ли да му кажеш, че е по-добре да не се занимава с мен? – предложи Поли.

– Нямах грижа – скочи в колата на секундата Жоро. Върна се след около час. Изглеждаше доста изнервен и угрижен.

– Изгони и мен – тръшна се на фотьойла той. – Ще трябва да изчакам, докато му мине.

– И какво да правим сега?

– Заминаваме за Банско – отсече Жоро.

* * *

Натоварихме се на колите без да му мислим много и отпрашихме към курортния град. Пътьом взехме гаджето на Поли. Беше шестнайсет-годишно момиче с огромни гърди. Преди месец се запознах в дискотеката. Тя влезе с група приятелки. На пръв поглед не блестеше с нищо. Носеше евтини дрехи и беднотията ѝ личеше отвсякъде. Имаше обаче някакво особено излъчване. Мека светлина и силен сексапил. Поли веднага нареди да му я доведат.

– Здравсти – представи се той. – Аз съм Поли.

– Аз също съм Поли – отвърна без никакво притеснение момичето.

Така се запознаха.

– Каква е тая кифла? – избухна Жоро като я видя в колата. – Не се ли сещаш, че съм ви подготвил курви от класа?

– Моя кифла – възпря го Поли. – Не я закачай.

В Банско ни посрещна Златистия. Откакто беше ограбил „Блек Джек“-а в дискотека „Нерон“ той не стъпваше в София. Васил го беше набил до посиняване. За сметка на това вилнееше из целия район от Дупница надолу и владееше еднолично Банско. Посрещна ни повече от радушно.

– Правете каквото искате, момчета – разпери ръце той. – Тук всичко е мое!

Поли веднага се навря в предоставения му апартамент си заедно с мацката, с явното намерение да я изучука преди вечеря.

Тя се славеше като изключително предана мадама. Не отказваше нищо и се стараше на мъжа да му е добре. Поли първо я наеба по традиционния, познат от дядо му начин. Отдъхна за десетина минути и му хрумна да я изучука анално. После двамата влязоха със смях в банята. Напълниха ваната и едва не се удавиха, докато яростно си разменяха минет и жанет. Накрая се проснаха омаломощени на леглото.

Жоро легна да спи. Ние с Венци решихме да се поразходим с колата и да стигнем по шосето до скиорските писти. Някъде по средата ни спря бариера. До нея стояха премръзнали двама полуидиоти.

– К'во става? – показа си главата през прозореца Венци.

– Оттук нагоре се плаща! – отвърнаха онези.

– И кой иска парите?

– Златистио – наведоха се заплашително онези.

– Ние сме негови гости – отблъснах ги аз. – Вдигайте бариерата и се скрийте някъде на топло!

Повече не трябваше да ги убеждаваме.

Вечерта отидохме в дискотеката. Поли дойде без своята Поли, която още си доспиваше. Жоро също излезе кисел.

– Няма места – обърна се той към Златистия.

– Няма места, няма места, няма места... – започна да повтаря в някакъв необясним транс дупнишкият бандит. После се върна до колата, където държеше автомат „Скорпион“, нахлу в заведението със странен вид и изстреля в тавана един откос. Заведението се опразни на секундата.

– Ето, има места – посочи празните маси той.

– Да, ама сега пък е скучно – разсъни се Жоро. Решихме да слезем

до една механа на няколко километра извън града. Проститутките на Жоро пристигнаха там. Стовариха ги със сребрист микробус.

Жоро имаше артистичен талант. Без съмнение беше хубаво момче, умееше да пее добре и се държеше свободно на сцената.

– Драги колеги, – обърна се към нас той. – Тези красавици са подарък от мен за вас. Можете да правите с тях всичко, каквото си поискате.

В началото купонът тръгна вяло. Постепенно обаче набра скорост. Момичетата наистина не се притесняваха от нищо. Една от тях се залепи за Венци и докато той се опитваше да ѝ разказва някаква измислена история, му отвъртя такъв минет, че юнакът получи световъртеж.

– Какво става тук, бе? – ококори се срещу мен той.

– Най-обикновена оргия – отвърнах аз.

Бях зает да гледам друга любопитна картинка. Жоро разговаряше съвсем делово с някаква друга мадама, а през това време един от нашите хора я чукаше отзад. По всички сепарета се виждаха навирени крака и смъкнати гащи. Точно по това време пристигна гаджето на Поли. Настани се до Венци. Тя не страдаше от особени скрупули, но все пак се изненада.

– Можеш ли да ми обясниш случката? – присви очи Поли, гаджето на Поли. Беше силно късогледа.

– Нищо особено – отвърна той. – Ние сме отворени хора и обичаме да разменяме жените си.

– Моят Поли, също се лигави с някаква в сепарето.

– Не му обръщай внимание – успокои я Венци. – Гледай си кефа.

Гаджето на Поли това чакаше. Излезе на дансинга и започна да разхвърля дрешките си със завидна последователност. Повечето от момчетата не знаеха точно коя е. Редовите бригадири я наebaха един след друг. След тях поеха началниците. Накрая стигна отново до Поли. Той вече беше мъртво пият. Дори не я разпозна.

– Ти чия курва си?

– Твоята курва – прегърна го Поли, гаджето на Поли.

– Ами, що не те познавам?

– Познаваш ме – навря ръката му между краката си тя.

– Това трябва да го въведат в полицията – ухили се Поли. – Пичка вместо отпечатъци.

– Сети ли се вече за мен? – целуна го мадамата.

– Сетих се – пресегна се към един дебел флумастер Поли и го завря докрай между краката на гаджето си.

Купонът свърши prizори. Прибрахме се уморени до смърт и

веднага заспахме.

На другата вечер отново се върнахме в същата механа. Този път гаджетото на Поли дойде с нас. Видя микробуса с новите проститутки и всичко й стана ясно.

– Мошеник... – нахвърли се тя върху Венци. – Ти си ме излъгал. Жените от снощи не са били ваши, а най-обикновени курви.

– Може и да съм направил някаква грешка – подсмихна се той.

– Те поне взеха мангизи, а мен ме чукаха безплатно – стовари малките си юмруци по гърба му Поли, гаджетото на Поли.

ГЛАВА 23

Дискотека „Алкатрас“ се пукаше по шевовете. Преди да влезем в нея, първо минахме през официалните офиси, където се водехме като съвсем законни застрахователи. Първата ни работа беше да разпределим оръжието. На всеки се падаше по един пистолет, но за автоматите теглихме жребий. Бъркахме в купа с пет листчета. Който изтеглеше нарисувано дълго оръжие, вземаше автомат. Качихме се на третия етаж. Под нас студентите се веселяха бурно. Някъде към единайсет часа пристигнаха Маргина и Димата. Настаниха се директно край масата на Поли.

– Идваме с мир – вдигна ръка Маргина. – Васил разказва навсякъде, че си се уплашил и си се скрил като мишка, но ние сме готови да те приютим.

– Кой сте вие? – дръпна се Поли. Той отдавна познаваше двамата, но не можеше да разбере за какво му говорят. На всичко отгоре не понасяше назидателен тон.

– „Аякс“ – обади се Димата. – А след броени дни ще бъдем СИК.

– И колко клиенти имате?

– Засега нито един.

Точно в този момент най-изненадващо в дискотеката влезе Маджо. Той вече се славеше като бос на босовите и всички се стремяха да се залепят за него. Държеше се изключително коректно. Плащаше редовно на бригадирите си и изискваше от тях джентълменско поведение. Прибра почти целият набор абитуриенти на „Олимпийски надежди“. Облече ги хубаво, раздаде им коли и ги задължи да се държат като начинаещи бизнесмени, макар че всъщност си бяха същите гангстери. Видимо въвеждаше нов стил на работа.

До Маджо се въртеше изключително симпатично гадже, но той не му обръщаше особено внимание. Махна ни приветливо с ръка и седна на първата свободна маса. Димата веднага слезе при него. Върна се петнайсет минути по-късно.

– Какво реши? – обърна се той към Поли.

– Същото. Само аз знам кога ще дойда и дали ще дойда при вас.

Към полунощ се появиха Маймуняка и Ники Близнака, който напоследък ръководеше целия бизнес на Васко. Придружаваха ги две яки момчета. Изчакахме да се качат по стълбите и безцеремонно ги арестувахме. Особено жесток беше Женята. При жребия той спечели автомат

и сега го натика под носа на двамата.

– Дошли сме да видим Поли – заяви спокойно Маймуняка.

– Няма го – отсече Венци.

На Поли наистина му беше писнало да кисне на третия етаж и слезе на дансинга, за да разгледа най-готините пички. Не ги закачаше, но обичаше да им се радва. Не можехме да го открием, защото бе твърде дребен. Оставаше само да чакаме. По едно време той се върна.

– Я гледай ти, какви гости – засмя се той.

– Дошли сме с предложение за мир – стана Ники Близнака и веднага отново седна. Студеният поглед на Поли, буквално промени агрегатното му състояние. Превърна го в локвичка.

Васил пристигна призори. Седна директно на нашата маса и погледна Поли право в очите.

– Какво ще кажеш да сключим мир?

– Нищо против, но повече бизнес с теб няма да правя – отвърна му Поли.

– Това не е толкова важно. По-важно е да си запазим приятелството.

– Защо пък не – засмя се Поли и кимна към новата танцьорка на подиума. – Искаш ли да те почерпя с тази мадама?

– Не е лоша.

– Ето ти ключовете от моя офис на тавана. Заминавай, аз ще ти я пратя!

Васко изглеждаше безкрайно доволен. Наистина взе ключовете и се качи в офиса на Поли. Танцьорката го последва след пет минути. Очаквахме двамата да се забавят доста време, но само след четвърт час Васил изхвърча бесен от дискотеката. Все пак ни махна приятелски на сбогуване.

– Какво стана? – ухили се срещу танцьорката Поли. Тя беше дошла веднага да му докладва.

– Казах му, че не ми е кеф с него. Както ми нареди.

– Bravo, моето момиче! – засмя се той. Обожаваше да прави подобни номера.

– Истината обаче е, че това момче чукаше страхотно – въртна се танцьорката. – Мъж и половина!

Сдобряването на Васил и Поли по никакъв начин не подобри ситуацията. Поли дори не се завърна при Васил. Маджо го назначи като изпълнителен директор на новата си организация СИК заедно с всички нас. Просто сменихме табелите на офисите.

Някъде по същото време Гоцев за пореден път излезе на ринга. Заседна с угрижен вид в офиса на Маджо. Маджо също го посрещна угрижен. Охраната беше перфектна. Всичко в хотела се заглушаваше. В радиус от двеста метра наоколо не се подслушваше. Можеха да говорят спокойно.

– Андро иска да ми отнеме петрола – оплака се Маджо. – Маргина и Димата са силно разтревожени.

– Запомни едно нещо, момче – изпъна крака Гоцев. – Сам бор не е бор. Трябва му гора. Ако не е Васил, ще е някой друг.

– Не съм много сигурен. Ние с него сме съученици и никога не сме се разбирали. По всяка вероятност няма и да се разберем. Той играе с Дебелия Андро.

– Забрави! – тръгна си веднага Гоцев. – Не си помисляй това, което си мислиш!

* * *

Бай Миле се наслаждаваше на облагите от новата работа. Събра около себе си най-големите боклуци на България – Любо от Видин, с когото навремето грабеше църкви, Дончо от морето и бившият затворник Иван Кубето. Организираще денонощни софри с парите на Маджо. Знаеше, че някой ден ще поискат услуга от него, но не му пукаше. Всъщност един ден сам се досети какво иска шефът.

Той не можеше да прости на човека, който му е посегнал, да се разхожда жив и здрав. Седмица по-късно туристи намериха Муто напълно умрял. Никой не разбра защо си отиде този невинен човечец. За награда бай Миле получи стария брониран автомобил на Маджо. И тъй като не можеше да живее без лъжа, веднага измисли нова легенда за себе си.

– Пазя се от тигрите на Аркан – тръбеше наляво и надясно той.

* * *

Васил ставаше все по-мошен. Подкрепян плътно от Андро Дебелия той се чувстваше почти безсмъртен. Правеше каквото си иска и улицата трепереше от него. Това искрено тревожеше Маджо. Една вечер той поквика Поли в офиса си.

– Какво мислиш за Васко – попита небрежно Маджо.

– Мисля, че имам много работа – схвана веднага намека Поли. Прекъсна разговора още преди да е започнал. Отрязва го като на гущер опашката. Потупа дружески Маджо по рамото и си замина.

Васил продължи да беснее. Напоследък все по-често чуваше за новия герой бай Миле и в един прекрасен следобед на късния октомври успя да го сгаци. Неговите хора свалиха дебелата от бронирания автомобил.

– Ти пък откъде се взе? – шамароса го Васил. Стигаше му едва до гърдите, но хич не се плашеше.

– Не ме бий, готин съм – проплака бай Миле.

– К'во ти е готиното, бе... – заудря го с юмруци Васил. Направо го смаза от бой. Сетне го нарича и го натъпка отново в колата.

На другия ден нареди да приберат всички коли на Стоил, бай Миле и дебелия Фатю. Изобщо не го интересуваше какво мислят те, но Стоил все пак успя да се промъкне при него.

– Нали сме приятели? – каза му той.

– Аз вас не ви броя дори за хора – изгони го Васил.

* * *

Маджо отново покани Гоцев в офиса си. Започна съвсем невинен разговор, но бързо мина към същността на нещата.

– Васил постоянно руши авторитета ни, началник! – оплака се той.
– Унижава хората ми, прави ни на маймуни. Граби и бие къде когото свари.

– Ти май искаш да строиш сграда – прекъсна го Гоцев. Той никога не се изразяваше конкретно. – Не забравяй, че по стар български обичай трябва да забиеш байрака отгоре.

– Ясно – кимна Маджо. Беше умен мъж и разбра какво му казаха.

Генералът говореше за гроб и кръст.

* * *

Маджо извика бай Миле в ранния следобед. Огледа го отгоре до долу и мълча дълго преди да му предложи чаша уиски.

– Научавам, че с твоите приятелчета всеки ден разпъвате софри в Боровец – подхвърли му той.

– Случва се – повдигна рамене дебелакът.

– Смятам да купя целия туристически бизнес там. Дали ще можете да се справите?

– Като нищо – зарадва се бай Миле.

– Само, че преди това трябва да свършиш една работа. Оставям те да се сетиш сам.

* * *

На другия ден държавата се събуди изтръпнала от болка. Трамваите вървяха безшумно по софийските улици, а хората не смееха да се погледнат в очите. Гълъбите пред Народния театър дремеха оклюмали. Бездомните кучета забравиха агресията си и унило подминаваха обичайните си жертви. Заваля дъжд. Стана студено.

Все пак Васил беше легенда. Вече мъртва.

Послеслов

Към поръчковите убийци и техните посредници!

Послание от автора на книгата ВИС-2:
Георги Стоев

Познавам живота ви, момчета! Повечето от вас са дошли от провинцията в двумилионния град и неистово бързат да се обзаведат с апартамент и кола.

Дори не забелязвате, че сте заменили един сравнително почтен живот със столичната лудница. Готови сте на всичко.

Искам да ви задам няколко въпроса:

Минавало ли ви е през ума, че все някога няма да ви върже. Или ще ви причака охраната на набелязания обект, или полицията, или просто някой съвсем случаен човек. В подобни случаи жадвания от вас апартамент се оказва тясна килия с куп рецидивисти в нея.

Мислили ли сте за това?

Възможно е да ви провърви и наистина да спечелите достатъчно пари, за да получите желаното жилище в престижен квартал. След вас там ще дойдат жените ви и децата. Как ще ги гледате сутрин в очите? Как ще ги водите на детска градина? Как ще се бръснете пред огледалото, когато прекрасно знаете, че за всичко е заплатено с кръвта на много хора?

Мислили ли сте за това?

Хрумвало ли ви е някога, колко безмилостно ви експлоатират посредниците? Те са жестоки хора. Знаят всичко за вас много преди да потърсят среща. Печелят огромни пари, докато вие рискувате живота си. Готови са, да ви жертват при първата опасност. Всъщност посредниците изобщо не ви ценят. За тях вие сте пешки. Те също в йерархията стигат най-много до офицер според шахматната терминология. Гросмайсторите са високо в небесата и нямате дори представа за тяхното безразличие към вашите усилия да влезете в един чужд и враждебен свят.

Мислили ли сте някога за това?

Вие не провиждате своето бъдеще, но аз го знам. Кокаинът, който сега ви дава кураж, в най-скоро време ще ви стане твърде скъп. Ще го замените с хероин. Алкохолът и жените ви помагат да потиснете стреса, но всичко до време. Вие нямате никаква професия, нито пък професионални умения. Какво ще правите, когато престанат поръчките? Накрая идва параноята. Тя е най-страшна. Ще започнете да се боите от кварталния магазинер, да не отваряте вратата на кабелар от телевизията и да се озъртате на всеки ъгъл. Нощно време ще се събуждате облени в пот и разтреперани като есенните листа по дърветата. Усещането, че някой може да посегне на децата ви е побъркващо.

Мислили ли сте някога за това?

Бързите пари не са носили никому нищо. Те се харчат най-лесно. Животът не е толкова дълъг, че да го похабиш заради илюзорно благоденствие. Умните инвестират в себе си и търсят бъдещето там, където то винаги е било – в умния, почтен и честен труд.

Мислили ли сте някога за това?

И накрая искам да заявя нещо твърде важно за посредниците.

Вашият живот, господа, също не е за завиждане! Едва ли ще получите бизнеса, който са ви обещали. По-вероятно е да дочакате неблагодарност, както от вашите изпълнители, така и от шефовете, и да се чудите по какъв начин да се опазите.

На тези, които ми вярват, желая щастлив и праведен живот. Другите съветвам първо да ме проучат внимателно, преди да се захванат. Не смятам да ги поощрявам, но в никакъв случай няма да ги улеснявам.

Третата категория са хора без никакво значение. Те разбират трудно, защото мислят бавно. Нямам никакво отношение към тях, но ще бъде по-добре ако се насочат към друга дейност, а не с моята скромна личност.

Казвам го за тяхно добро.

КРАЙ

© 2006 Георги Стоев

Сканиране: Неизвестен, 2007
Разпознаване и редакция: riki, 2007

Публикация:
ГЕОРГИ СТОЕВ. ВИС-2
ИК „Световит“, 2006

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7178>]